

ความรัก
ความหวัง
ความจริง

วรรณศิลป์โดย
ฉันทนาภรณ์

ความรัก-ความหวัง-ความจริง

~๑๐๐๐๐๐๐๐๐๐~

โครงการผลิตหนังสือธรรมะเพื่อการเจริญสติ

ISBN : ๙๗๘-๙๗๔-๘๒๘๗-๑๐-๒
พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม ๒๕๕๒
จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม
ออกแบบรูปเล่ม : พรรชน
ภาพปกและภาพประกอบ : น.พ.พงศกร เต็งดี
พิสูจน์อักษร : ปาริชาติ เนตรแก้ว
สามารถ เข้มเก็บ
คุณครูชวนพิศ ทองอาสา
ติดต่อ-ประสานงาน : ผศ.ทิพย์สุตา อินทะพันธ์
สุพิชญา หรรษนันท์
เจ้าของ : กองทุนจิตภาวนาชินวงศ์
สวนพุทธธรรมเวฬุวัน วัดวังหิน
ต.ปลายชุมพล อ.เมือง จ.พิษณุโลก
โทร. ๐๘-๗๓๐๘-๔๓๘๗
พิมพ์ที่ : บริษัทที่ไอพี.คอมพิวเตอร်ฟอรั่มจำกัด
จ.พิษณุโลก โทร.๐๕๕-๒๑๐๕๑๘,
๐๕๕-๒๒๕๐๓๗

~๑๐๐๐๐๐๐๐๐๐~

Dhammaintrend ร่วมแบ่งปันเป็นธรรมทาน

๐๐๐ คำอุทิศ ๐๐๐

- ๐ ข้าฯขอมอบกายถวายชีวิต
ไว้เบื้องบาทพระภาควันอันสูงส่ง ๐
- ๐ ขอถวายอุทิศการณอันมั่นคงฯ
เพื่อสืบสังคสรางธรรมให้กำจร ๐
- ๐ ขอถวายวรรณศิลป์อนุศาสน์
ตามรอยบาทอริยสงฆ์ตั้งนุสรณ ๐
- ๐ ขอถวายจิตกอบปรกื้อเชื้ออาหาร
แก่บรรพพุทธานุศาสน์ประกาศธรรม ๐

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

๐๑ ประหนึ่งคำนำ ๐๑๑

๑

๐ กระจวีกระจวาทหวัง นิรวาน
เก็บเกี่ยวกรณีย์การณ แก่นแก้ว
กอบปรเกตุคกดีกาล กล่อมเกล้า
กลั่นกรของกวีเกล้า เก็จงานท์ ๐๑๑

๒

๐ เพราะอยากบอกจึงเขียนเรียนญาติมิตร
ได้ลิขิตจากใจใสสว่างเขียน
โคลง, กภาพย์, กลอน, ฉันท์, ร่ายมิได้เรียน
แต่หน้าด้านจึงเขียนไว้เตือนกัน

๐ หวังแค่เพียงเข้าใจบรรณรศ
กำซาบซดคุณค่าธรรมสาร
แห่งสติ-สุญญา-มาयाการ
เพื่อน้อมมานมวถมิตรซิดแก่นธรรม

๑ จึ่งร้ายบทกระวีกระวาดแก้ว
ให้พร่างแพรวเพริศใจวิไลล้ำ
แม้เป็นเพียงฉันทะลักไรหัดคำ
ก็จะพร่ำเขียนไปตามใจตน

๑ จะเข้าใจหรือไม่เป็นไรเล่า
อ่านบอบบอข รุเบาเบา ฝ่าฝีกฝน
สักวันหนึ่งธรรมชิตสนิทมน
ก็จะพันบัญญัติขัดแก่นธรรม ๐๓

นาเคื่อ จ.อุบลฯ ๐๘.๑๖ น. ๕ มี.ค. ๕๒

คฤถการุณยธรรม

ชินวงศ์

มีนาคม ๒๕๕๒

๑๑ สารบัญ ๑๑

๑ ความรัก ๑

นอบไว้เหนือใจ	๓
บุชิตาจารย์	๕
วันแม่	๖
เขียนขวัญ	๗
จิตอาสา	๘
ทำดี-คนดี	๙
แต่นักสู้ทุกคน	๑๐
รางวัลชีวิต	๑๑
อกไม่หักถ้ารักตนเอง	๑๓
สิ้นหวัง	๑๕
กระจิบและอินทรี	๑๖

อบาย	๑๗
ป่าทุ่งแสงหลวง	๑๙
สุดสุดไปเลย	๒๐
เรียกขวัญ	๒๑
บินฝ่าไปหาฝัน	๒๒
วันพรุ่งนี้ไม่เคยมี	๒๔
ชวนแม่	๒๕
คาราโอเกะข้างวัด	๒๗
ตามรอยบาทพระบรมครู	๒๙
ใครเป็นเจ้าของ	๒๙
คูบารมี	๓๐
เป็นเช่นนั้นเอง	๓๒

๑ ความหวัง ๑

อหังการของเวฟุ่วัน	๓๕
สว่างในความมืด	๓๖
ฟ้าหลอกดิน	๓๙
ดุจธุลีดิน	๓๙
พาใจกลับบ้าน	๔๐

บ้านที่แท้จริง	๔๑
อุปาทาน	๔๓
วิญญะ	๔๓
แหกกรง	๔๔
ผลิบานในร้อนแฉ่ง	๔๕

พระธรรมยังอยู่	๔๗
อุดมธรรม	๔๘
ตะกรชีวิต	๔๙
งานโลก-งานธรรม	๕๓
เรียบง่าย	๕๕

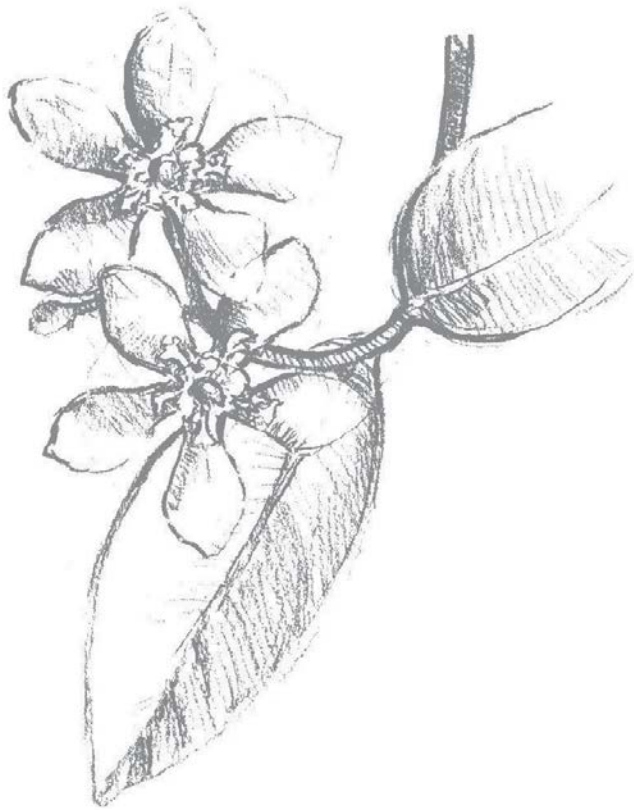
ฉันอยู่ไหน	๕๖
อยู่เหนือโลก	๖๐
หนึ่งเดียว	๖๑
พระธรรมตา	๖๒

๐ ความจริง ๐

ทราบเท่าธรรมชาติเป็นไป	๖๗
นิพพานที่นี้เดี๋ยวนี้	๖๘
ศาสนา ๓	๗๐
ไตรสิกขา	๗๑
ไม่ทำอะไรเพื่ออะไร	๗๓
ปัจจุบันขณะ	๗๔
หลงคิด	๗๕
แคร์	๗๗
อนัตตา	๗๘
รูแล้ววาง	๘๐
กิจในอริยสัจ	๘๑
อุปาทานชั้นที่	๘๓
อุปมาชั้นที่ ๕	๘๕
ไร้แบกวาง	๘๗

ตัวกู-ของกู	๘๘
อนุสัย	๙๐
สังขาร	๙๒
ชั่วคราว	๙๓
ผลแห่งวิปัสสนา	๙๔
ปฏิบัติธรรม	๙๖
เราไม่เคยนิพพาน	๙๗
จิตหนึ่ง	๙๘
วงจรรูปาทวี	๙๙
มีอยู่อย่างว่างว่าง	๑๐๐
ให้พร	๑๐๑
ปิดเล่ม	๑๐๔
เส้นทางสร้างบุญ	๑๐๕
โปรดช่วยกันเผยแพร่ธรรม	๑๐๖

ความรัก

๑ มีไ้รักแบบสาวหนุ่ม
แต่ครอบคคุมกว้างใหญ่
ทั้งบริสุทธิ์สุดหัวใจ
ไม่หวังได้การครอบครอง

๑ คือรักที่ต้องการให้
มอบไว้แก่ชนทั้งผอง
มอบให้ธรรมชาติครอง
ไม่ต้องการการตอบแทน

๑ คือรักของมหาบุรุษ
ทั้งสูงสุดไร้ทวงแหนด
ประเสริฐเลิศทั่วทุกแดน
รักที่สุดแสนรักษ์ ๑

บ้านปริง ท่าชุม สุรินทร์ ๑๒ มี.ค. ๕๒ เวลา ๒๒.๐๖ น.

นอบไว้...เหนือใจ

๑ หลวงพ่อ-วจีวาท	อาจหาญ
เดี่ยว-เดี่ยวเดี่ยวกิเลสमार	มันแด
สันต-สงบ ราญ	สังโยชน์ แลวนา
มโน-ท่านนั้นแท้	แน่แล้ว นิพพาน ๑๓
๑ วัด-จิตตนแจ่มแจ้ง	จึงสอน
เส้า-หลักแห่งสิ่งขร	แกร่งกล้า
เดี่ยว-โตคมีอาวรณ	ชีวิต ตนนา
เขา-สว่างเจิดจ้า	แจ่มด้วย บารมี ๑๓
๑ ภู-แม่สูงท่านสูง	เหนือภู
หลวง-ว่าใหญ่ท่านผู้	ใหญ่กว่า
ปักธง-แห่งสยามภู	พระแจ้ง โลกนา
ชัย-ชนะเหนือเหล่า	กว่าไตร-โลก็ย ๑๓

๑ ศิษย์-ขอตามรอยเท้า อาจารย์
ขอ-ตัดบ่วงห้วงมาร มั่นแท้
บูชา-คุณพระอาจารย์ ควณฉีก สตินา
คุณ-ท่านนั้นเพียบแปด กว่าผู้ ใดใด ๐

๑ พ่อแม่-เลิศคุณท่าน เลิศกว่า
ครู-เหนือครูผู้กล้า เก่งแก่
อาจารย์-ยิ่งอาจริยา รุจบ จิตนา
ของศิษย์-ทุกทิศแท้ นอบไว้ เหนือใจ ๐

เสาศิษย์ ๑๗ ก.พ. ๕๑ เวลา ๑๗.๒๕ น.

*สังโยชน์ ก็เลศอันผูกใจสัตว์, ธรรมที่มีคัตตัวไว้กับวิญญูทุกขหรือผูกกรรมไว้กับผล

ปฐิตาจารย์

๑ ขอร่ายธรรมรด
วังหินเคยซาเคยเขากว
๑ เคยชุ่มชื่นเคยรื่นรมย์
เคยชมชื่นก็คืนคลาย
๑ เวฬุวันข้าหวันเหลือ
ฤา จะกลายเป็นเกลื่อนกล่น
๑ วันวานที่ฝันไผ่
ณ วันที่เรามีแกน
๑ คือยสสินธราจารย์
ฝาคำหยามและหนามไหน
๑ พุทธศาสน์จักคงมั่น
แม้มีทุกขทั้วถิ่นทิศ
๑ ณ โคงเพรียงที่เรียกรุ่ง
จักโอบเอื้อเพื่อผองไทย

ปณามพจนะเล่า
อยู่แนบเนาอนาถ
เคยนิยมได้ร่มไผ่
เพราะแนวไพรให้ชื่นชม
ว่าจะเกื้อจะกูลคน
ตั้งวัดอื่นนับหมื่นแสน
จะยิ่งใหญ่ในดินแดน
มีแก่นกล้าจะทำทนาย
ผู้กล้าหาญมาเดี่ยวตาย
จุดประกายในมิตมิต
คือยืนย่นมั่นจากศิษย์
ขอปฐิตด้วยมือชาย
ศิษย์จักมุ่งศิษย์จักหมาย
ด้วยแกนแกร่งแห่งไตรรัตน์

เรียงร้อยพจน์ น้อมประณต บทกวีนี้ถวาย
พระครูปลัดวิมลสิริวัฒน์ (อมร ยสสินธโร) เจ้าอาวาสวัดวังหิน

ยพธ. กทม. ๓ ต.ค. ๒๕๖๑ เวลา ๑๕.๕๐ น.

วันแม่'

๑ ไร้เงื่อนไขใดใดในการรัก
ไร้อุปสรรคใดใดมาขวางกั้น
ไร้เหตุผลใดใดมาก็ดีกัน
๓๖๕ วันคือวันแม่ที่แท้จริง ๑๓

เวฬุวัน/ วันแม่ ๑๒ ส.ค. ๔๙ เวลา ๑๗.๐๐ น.

เขียนขวัญ

๑ เขียนไปเถอะเขียนความดีให้ชีวิต
ขีดลิตขีดเขียนขวัญไว้พันผู่
เขียนชีวิตแม่แสนเศร้าเคลตามายา
เขียนจนกว่าขวัญแกร่งเสริมแรงใจ

๑ เขียนก่อนกรวดเป็นกลีบกุหลาบสวย
รำระรวยหัวใจให้เฉิดฉาย
เขียนน้ำตาเป็นน้ำหอมพร้อมพรมกาย
ให้วิไลเลิศค่ากว่าขวัญเดิม ๑๓

เวฟุ่วัน ๑๐ ต.ค. ๔๑ เวลา ๐๐.๒๓ น.

จิตอาสา

๑ กระฉับกระเฉงกระชุ่มกระชวย
รับใช้ได้ช่วยรำรอยน้ำใจ
ทุ่มเที่ยวเทแรงไม่แด้งไม่ไ้
ขอเพียงได้ให้ห่วงใยปวงชน

๑ ด้วยจิตอาสาจิตโพธิสัตว์
ช่วยไม่จำกัดกำจ่ายทุกหน
ด้วยหวังตั้งไว้อยากให้มวลดชน
ไ้ตรอดไ้พ้นจากทรมาน

๑ จึ่งไ้อาสาจิตสาธารณะ
ไม่เลยไม่ละที่จจะสงสาร
จะเจ็บจะป่วยจะม้วยจะอน
ฤา ไหวไ้ไวงานงานยุ่งก็ทำ

๑ หัวใจเธอเยี่ยมเยียมการุณย์ยิ่ง
ไม่ทอดไม่ทิ้งผู้ทุกข์ผู้ช้ำ
อาสาด้วยใจอันสวดด้วยธรรม
งดงามเลิศล้ำบำเพ็ญบารมี ๑

เวฬุวัน ๑๐ มี.ค. ๕๒ เวลา ๐๘.๐๕ น.

ทำดี-คนดี

๑ จงทำดีแต่อย่าอยากเป็นคนดี
หากอยากดีนี้แหละคนน่าสงสาร
ต้องคอยฟังคนเขาเฝ้าวิจารณ์
มาตรฐานของดีແกต่างกััน

๑ เมื่อทำดีคนมักเฉยไม่เคยสน
พลาดพลั้งไปมักบ่นปนเหยียดหยัน
มักฟังคำสรรเสริญ-นินทา กััน
ใจจะหวั่นหันหนีจากดีไป

๑ หากอยากดีที่จะทุกซ์แบบคนดี
ที่แบกดี-อดดี-บ้าดีได้
ซึ่งหิวมันเสียบ้างวางดีไป
จำเอาไว้ทำแต่ดีเท่านั้นพอ ๑

เวฟุวัน ๙ มี.ค. ๕๒ เวลา ๐๘.๓๐ น.

แด่..นักรู้ทุกคน

๑ หลังมานเมฆหมอกมีดมืด

อาทิตย์ยังคงส่องแสง

ชีวิตยังมีเรี่ยวแรง

หัวใจยังแกร่งเกินคน

๑ อยายอมแพ้....

ถึงแม่ชีวิตหมองมน

แม่ทุกซ่แสนท้อ..ก็ทน

แม่ใจสู้ทนบางครั้ง

๑ สู้อิ.....

ทำดีแม่น้ำตาหลัง

หลังเมฆมืดมืดปิดบัง

มีแสงแห่งหวังยังรอ ๑

๑๒ ต.ค. ๔๑ เวลา ๑๐.๑๒ น.

จากหนังสือดับเบิ้ลคลิกความคิด

รางวัลชีวิต

๑ หนูน้อย.....

ปล่อยให้น้ำตามันไหลเสียบ้าง
ชำระความอ้างว้างจากดวงจิต
แล้วลุกขึ้นมาใคร่ครวญถักนิต
เธอจะลิขิตชีวิตให้เป็นเช่นไร

๒ หนูน้อย.....

ความหวังของเธอยังไม่หมด
เธอจะโกรธตัวเองไปถึงไหน
เธอจะเกลียดตัวเองไปทำไม
เธอก็ทำดีได้ถ้าเธอทำ

๓ หนูน้อย.....

แม้จะไม่ล้มความเจ็บปวด
แม้จะร้าวรุดและชอกช้ำ
แม้ว่าดวงใจจะระกำ
นั่นแหละมันจะนำเธอสู่เส้นชัย

๑ หนูน้อย.....

คูชิ...โลกยังมีสองข้าง
มีทั้งข้างมืดมืดและสดใส
เธอจะมองคูข้างที่ดำมืดไปทำไม
ข้างที่สดใสใช่ไหมที่เธอต้องการ

๑ หนูน้อย.....

เขื่อน้ำตาที่ท่วมใจออกไปเถิด
แล้วเปิดหัวใจที่หยาบกร้าน
เก็บเกี่ยวความสดใสใส่งามาน
มอบรางวัลอันยิ่งใหญ่ให้ชีวิต ๑

เวฟวัน ๔ ก.ย. ๔๑ เวลา ๐๑.๑๐ น.

อกไม่หักถ้ารักตนเอง

๑ วันเศร้า...

อ้างว้างเงียบเหงาเศร้าหนัก
ห่อหุ้มปลัดขากรักผดักไส
ให้คิดให้เจ็บปวดใจ
ซบเซาคราบไคลราตรี

๒ วันวาน.....

ครุ่นคิดคร่ำครวญคำนึง
รำพึงรำพันชวีญหนี
จำพรากจำจากคนดี
พรุ่งนี้ชีวิเบียดตาย

๑ วันนี้.....

เจ็บเหงาแต่ไม่หงอยเหงา
เพราะเศร้าเสียจนเศร้าหาย
แหละทุกข์เสียจนทุกข์คลาย
ส่งสารหัวใจยิ่งนัก

๑ บัดนี้...

ชีวิตที่เคยเสียศูนย์
มีธรรมค้ำจุนหนุนหนัก
จึงมีตนเป็นที่รัก
เลยไม่อกหัก...รักแท้ ๑

เวฬุวัน ๑๑ ก.ย. ๔๑ เวลา ๐๘.๐๗ น.

สิ้นหวัง

๑ พ่อจนเรศวรเคยหลังน้ำทักษิโณทก
ลบความซ้ำความโศกวิโยคสิ้น
แม่เลือดหลังรดหน้าน้ำตาริน
เพราะคำหมิ่นจากพม่ามายึดไทย

๒ เหงือกก็หยด เลือดก็หยาดที่ราดหล้า
กั่น้ำตา กั่น้ำรักดีทะลักไหล
กั่น้ำมือ กั่น้ำมิตรที่ปลิดไป
กั่น้ำใจพ่อให้ไว้ในแผ่นดิน

๓ อย่าให้ชีพพ่อไทยมลายเปล่า
รักพ่อเราเจ้าอย่าให้ใครดูหมิ่น
ลุกขึ้นเถิดเปิดใจสู้กูแผ่นดิน
ประกาศให้โลกไต่ยินวิญญาณไทย

๔ ถ้าพ่อยังคงหลังน้ำพระเนตร
เพราะอาเพศไทยฆ่ากันพ่อหวันไหว
ไร้เมตตาสามัคคีมีน้ำใจ
พ่อคงสิ้นหวังในคนไทยแล้ว ๐๓

เวฬุวัน ๑๑ ต.ค. ๔๑ เวลา ๐๐.๑๙ น.

กระจิบและอินทรีย์

๑ นกกระจิบตัวน้อยคอยจับหนอน
แกะเศษกร่อนเมล็ดไม้คู่ไร้ค่า
ไซ้ชีวิตเรียบง่ายโรมายา
เพราะรู้ค่าความเสี่ยมแสนเจียมตน

๑ นกอินทรีย์ไซ้เรี่ยวแรงแสวงเหยื่อ
เพื่อจับเนื้อป้อนท้องผของชน
จึงเห็นคเหน้อยเมื่อยหลงทะนงตน
กว่าสุขสนกัต้องลาแทบบาศาย ๑๓

เวฬุวัน ๒๗ ก.ย. ๔๑ เวลา ๒๓.๒๐ น.

อบาย

๑

๑ กอนโนนแสงใสเป็นรายริ้ว
พลิวพลิวลมเนือยเนือยเนือยไหว
โบกโบยปีกอ่อนอ่อนพฤษไพโร
รำไรส่องแสงแต่งธรรณี

๑ นอยนอยรอยแรงแสงหิ่งห้อย
พราวพรอยโลมหล้าพนาศรี
ส่องว่างสว่างใจให้มูนี้
ฤดีรื่นสุขทุกทุกวัน ๐

๒

๑ บัดนี้ภูบวบระยับป่า
รกราวิ่งบาทาสวรรค์
โครมครามฝุ่นคุ้งคุ้งพลัน
ไฟโลกันตรัมลาญพลาพนาดี

๑ หัวสั้นหัวคตอกระคองเตง
คว้างคว้างอกตันจนขวัญหนี
วิเวกวูบหายไกลฤดี
มูนี้ถดบงลงอบาย ๐

เวฟุวัน ๒๕ ต.ค. ๔๑ เวลา ๒๓.๔๕ น.

ป่าทุ่งแสงหลวง

๑ ป่า-สนทิ้งใบเหลืองเรื่องอร่าม
ทุ่ง-หญ้างามกว้างใหญ่สุดปลายฟ้า
แสง-ใจเขียวสด่างกลางพนา
หลวง-พ่อนำธรรมยาตราเราเรใจ

๑ สองเท้าก้าวขึ้นบนผืนป่า
สองมือคว้าอิสราดั่งฝันใฝ่
สองขาเคลื่อนสติคดองท่องเที่ยวไป
เสพศานติจากพงไพรดั้นใจแล้ว ๐

ธรรมยาตราป่าทุ่งแสงหลวงครั้งที่ ๑

อาทิตย์ ๑๐ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๒.๓๒ น.

Nu. Pon' 03.09

สุคสุคไปเลย

๑ ทังสุคหิว	ทังสุคโหด	ทังสุคโกรธ	ทังสุคไกล
๑ ทังสุคกล้า	ทังสุคเหนียว	ทังสุคเมื่อย	จนรองให้
๑ ทังสุคแรง	ทังสุครวน	ทังสุคหนัก	พักเมื่อไร
๑ ทังสุคแย	ทังสุคตี	สุคสุคมี	แต่น้ำใจ
๑ ทังสุคกลัว	ทังสุคแก	สุครอแร	ยังสู้ไหว
๑ สุคสงสาร	สุคตำรวย	ทังสุคชวย	มาทำไม
๑ ทังสุคเร็ว	ทังสุคช้า	ทังสุคบ้า	รักษาไม่หาย
๑ ทังสุคบน	ทังสุคบุค	ทังสุคพูด	หยุดไม่ได้
๑ ทังสุคสูง	ทังสุคชัน	ทังสุคมัน	ยังมีใจ
๑ เห็นนิสัย	เห็นอัตตา	เห็นธรรมตา	กันหรือไม
๑ เพิ่มสติ	เติมปัญญา	ธรรมยาตรา	ประทับใจ ๑

ธรรมยาตราป่าทุ่งแสงหลวง ครั้งที่ ๒

เวฬุวัน ๑๐ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๓.๐๗ น.

เรียกขวัญ

๑ ขวัญเคย	ขวัญมา
ขวัญอยู่บนฟ้า	อยู่บนสวรรค์
อยู่บนสิงขร	ป่าหิมพานต์
พิภพบาดาล	ขวัญรีบมาไว
๑ ขวัญเคย	ขวัญตา
ปลุกขวัญมารดา	บิดาสไต่
ขวัญของพ่อแม่	รักแท้ตั้งใจ
ขวัญอย่าไปไหน	ขวัญใจทุกคน
๑ ขวัญเคย	ขวัญใจ
ใจขวัญวิไล	วิลาสเลิศล้ำ
จงมีชีวิตร	อุทิศปวงชน
ขวัญอย่าชุกชน	ยอดขวัญคนดี
๑ ขวัญเคย	ขวัญแก้ว
เรียกขวัญมาแล้ว	ขวัญแก้วอย่าหนี
ขวัญแห่งความรัก	ปกปักไม้ตรี
ขวัญจงสุชี	โชคดีนิรันดร์ ๑

นาเคื่อ อุดดา ๓ มี.ค. ๕๒ เวลา๐๘.๓๐ น.

บินฝ่าไปหาฝัน

๑ เมื่ออาทิตย์อุทัยไจแสงอ่อน
สลุกจากคอนร่อนไผผิน
ตวยคิดถึงลูกนอยคอยเหยื่อกิน
รับโอบบินกลับรังแต่ยงวัน

๑ ป้อนเหยื่อให้ลูกรักอ้าปากอ่อน
เมื่อเจ้าอิมแม่จะนอนกกจอมขวัญ
หลับเถิดหนาแม่อ่อนล้ามาทั้งวัน
แผ่ปีกกันกันภัยให้ลูกยา

๑ จึ่งร้องเพลงกล่อมไฟริให้ลูกหลับ
"นานมาแล้ว นีบักปีกัดป็นั้นเขาว่า
มีต้นน้ำ ป่าไม้ สัตว์นานา
อนิจจา! บัดนี้ไม่มีแล้ว

๑ มีชยะ น้ำเน่า มีรถติด
มีมลพิษ ตึกระฟ้า แทนป่าแกว
มีสัตว์เมืองชี้ยาตาไรแวง
เหมือนติดแร้วรอตายไปวันวัน

๑ สักวันหนึ่งเจ้าปีกกกล้าแหะซาแข็ง
มีเรือวแรงบินผ่าไปหาฝัน
จงช่วยคาบเมืงคัพันธุ์น้ยสักรอยพัน
ปลูกสวรรค์ให้กลับคืนสู่ผืนดิน" ๑

เวฟุวัน ๒๗ พ.ย. ๔๑ เวลา ๐๑.๓๐

วันพรุ่งนี้ไม่เคยมี

๑.

๐ พรุ่งนี้จะทำงาน พรุ่งนี้ทำการบ้าน
พรุ่งนี้เด็กเกียจคร้าน พรุ่งนี้ขยันชำระ
๐ พรุ่งนี้จะขอโทษ พรุ่งนี้เด็กโกรธเขา
พรุ่งนี้จะเลิกเมา พรุ่งนี้จะปรับตัว
๐ พรุ่งนี้เลิกตำหนิ พรุ่งนี้ฝึกสมาธิ
พรุ่งนี้มีสติ พรุ่งนี้จะฝึกตัว ๐

๒.

๐ วันพรุ่งนี้ไม่เคยมีใครไปถึง
โปรดคำนึงเอาไว้ไม่ปวดหัว
ทำวันนี้เสียวันนี้ ดีกว่าชำระ
อย่าได้มัวผัดผ่อนจะร้อนใจ
๐ มัวผัดผ่อนวันประกันพรุ่งมักรุ่งริ่ง
วันพรุ่งนี้จริงจริงมีที่ไหน
ถึงพรุ่งนี้เป็นวันนี้ทุกทีไป
รีบชวนชวายทำวันนี้ให้ดีเถย ๐

เสาคีย์ว โคราช ๒๗ ก.พ. ๕๒ เวลา ๒๐.๒๘ น.

ชวนแม่

๑

๑ มือคานเท้าแตกไหลตัก
แม่แบกแม่ยกแม่ย่าง
เหงื่อไหลโทรมกายร่ายทาง
ตากถางทางถูกให้ลูกดี

๑ อยากให้ลูกเป็นนายคน
ช่วยผู้ทุกข์ชนทุกที่
เป็นข้าราชการหลายชี
แหละไม่เป็นข้าใคร ๐๓๓

๒

๑ แม่จ้+ถูกแสนคลื่นเหียน
ยิ่งเรียนยิ่งเห็นแก่ได้
ยิ่งรวยยิ่งไรน้ำใจ
ใครใครต่างเห็นแก่ตัว

๑ แม่จ้+ถูกทำไม่ได้
แม่สอนไม่ให้ทำชั่ว
แต่คนทั้งเมืองเมามัว
ทำตัวเกลือกกลั้วฉรรม ๐๓๓

๓

๑ ถูกขดเลื้อกเดินได้ใหม่
เส้นทางสายใหม่ไม่ซ้ำ
ร่วมเย็นร่วมร้อนร่วมธรรม
สุขล้ำกว่าร่วมโลกีย์

๑ ไม่แก่งไม่แย่งแข่งขัน
กับใครไหนกันนั้นนี่
เส้นทางสายเปลี่ยวเปรี้ยวนี้
น้อยที่คนจะเดินกัน ๑

๔

๑ วันหนึ่งจะกลับมาหา
ไม่ซ้ำไม่นานอย่าหวั่น
นำธรรมอำไพอำพัน
มากันให้แม่รมใจ

๑ เมื่อเกิดเมื่อตายแล้วแม่
ย่าแม่แม่ทุกขบ้างใหม่
เถิดมารวมเดินทางไป
สู่แดนนิรภัยนิพพาน ๑

เวฬุวัน ๑๐ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๙.๓๖ น.

คาราโอเกะข้างวัด

๑ เสียงคร่ำครวญโหยหวนให้ชวนเตะ
คาราโอเกะข้างวัดชัดเสียงถื่น
หลงจังหวะหลงทำนองร้องเมามัน
หลงโลกกันน้ำสมเพศสังเวชจริง

๑ เสียงเพลงพรั๋แต่เพียงเรื่องความรัก
ทิ้งอกหักผิดหวังซิงซังยั้ง
ทิ้งสุดโคกแดนชำระกำจริง
โลกจิ้งจิงเวียนคว่นจุ่นกามา

๑ เสียงกระทบหุสะเตือนใจสะท้อน
โยคาวจรรู้ทันหมดปัญหา
รู้ว่าโลกเป็นเช่นนั้นนั้นมายา
เสียงลอยมากระทบวับก็ดับไป

๑ รูป, เสียง, กลิ่น, รส, สัมผัส, ธรรมารมณ์
จะชื่นชมหรือชิงชังก็พังสลาย
แค่สุขทุกข์ชั่วคราวทุกอย่างไป
ทุกคราวไซ้ข่อยยี่ค้อยู่เท่าทัน
๑ เมื่อรู้เท่าไว้ก็รู้ทันแก่
ที่ว่าแยกกลายเป็นเยี่ยมเยี่ยมสุดสันต์
คาราโอเกะวัดว่าค่าอนันต์
คุณเท่ากันกับเสียงธรรมล้ำค่าจริง ๑

เสาศีลา โคราช ๑๖ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๙.๐๐ น.

*โยคาวจร พระผู้กำลังทำความเพียรปฏิบัติสมณะหรือวิปัสสนากรรมฐาน

ใครเป็นเจ้าของ

๑ ใครเป็นเจ้าของใครกันนั้น
ทิ้งหมาแมวรถบ้านนำหวั่นไหว
ต้องจัดการส่งเสียละเหี่ยวใจ
ตกเป็นทาสรับใช้ที่แสนดี

๑ ใครเป็นเจ้าของใครกันหนอ
นำทศทัตบริการทุกวันวี
ทิ้งกินอาบเช็ดถูเข้าที่
ทิ้งที่คิดว่ากายนี้เป็นของกู

๑ ใครเป็นเจ้าของใครกันนี้
คอยทุ้ที่สอนสั่งไม่ว่างหู
ตั้งแต่เข้านค้ำพราพรั้งพรู
ต้องคอยเชื่อใจผู้รู้ทุกคราวไป

๑ คงเป็นทาสของมันนั้นแน่แน่
คอยดูแลคอยป้องกันคอยรับใช้
คอยบริการกัวตัวขำรุดคุดเจ้านาย
ยึดเมื่อไหร่เป็นทาสแน่แท้ทุกที ๐๓๓

เสาศีลวิกรม โคธราช ๒๕๘ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๓.๕๕ น.

คู่มือ

- ๑ อีกก้าวเถอะอีกก้าว
ที่รักค่อยเดินไป
หนทางยาวยังอีกไกล
หากเหนื่อยหนักพักพร้อมกัน
- ๑ ทนหนอยเถิดขวัญตา
สองใจเราผูกพัน
สู่มรรคาต้องกล้าฝัน
ไม่ทิ้งกันให้เดียวดาย
- ๑ สองมือเกี่ยวเกาะกุม
อุดมการณ์มั่นคงไว้
ประคองคุมด้วยหัวใจ
จุดตั้งไปยามลำบาก
- ๑ สองขาอ่อนล้าหนัก
ซดใช้กรรมและเวร
จะไม่พรากแม้ยากเข็ญ
ที่เกิดกอดมาคู่กัน
- ๑ สองไหล่แบกความดี
สองตาเฝ้ามองมัน
บารมีร่วมฝ่าฟัน
สบประสานพลังรับรู้ใจ
- ๑ ร้องเถอะถ้ำทุกชั้นนัก
หัวเราะหากสดีไส
ร้องให้หากช่วยผอนคลาย
เริ่มต้นใหม่หากแรงมี
- ๑ เส้นทางแม้อาวไกล
สองเรากูบารมี
แต่จุดหมายแสนเสรี
อธิษฐานร่วมทางธรรม
- ๑ ก็ภพอีกก็ชาติ
จนกว่าบุญหนุนนำ
ไม่ประมาทตัดบาปกรรม
สู่สันตินิรันดร ๑๓

เสาคีย์ว โคราช ๒๕ ก.พ. ๕๒ เวลา ๐๐.๐๗ น.

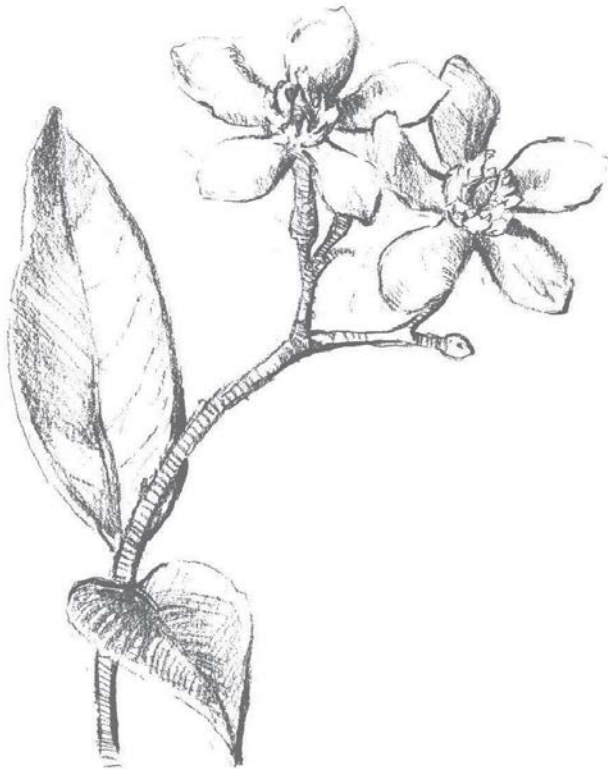

เป็นเช่นนั้นเอง

- ๑ ทำไม? เวลาไหน?
เมื่อไหร่? ที่ไหนกัน?
๑ ไฉน? กับใครหรือ?
ใช่ไหม? คิดได้ไง?
๑ ไยจึงเป็นเช่นนั้น
ยิ่งคิดก็ยิ่งเขว
๑ หน้าที่ของผู้ฝึก-
ครูแล้วก็วาง
๑ อุปาทานเลยช่วยคิด
ปัญญา มากก็จริง
๑ ครูและแคเห็น
แล้วจิตจะรูว่า
- เพราะเหตุใด? อะไรนั้น?
อย่างไรนั้น? ฉันทหรือไร?
อย่างนั้นคือ? ฤายังไง?
ความสงสัยสารเพ
สารพันสุดคะเน
พาห็นเหจจากทาง
สติ นึกไว้ทุกครั้ง
อย่ามัวตอบ...ชอบกันจริง!
ปรุงแต่งติดจิตประวิง
เขารกพงหลงปัญญา
ตามกฎเกณฑ์ธรรมดา
"มันก็เป็นเช่นนั้นเอง" ๑

เสาศีลว โคราช ๒๖ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๙.๒๕ น.

ความหวัง

๑ หวังวังเวง หวังโหวงเหวง หวังวันวัน
หวังวิเวก หวังห้วนห้วน หวังว่องไว
หวังวูบวาบ หวังวู่วาม หวังหวังไว้
หวังวุ่นวาย หวังว้าเหว หวังว่างวาง ๑๓
บ้านปริง ท่าตุม สุรินทร์ ๑๒ มี.ค. ๕๒ เวลา ๒๒.๒๐ น.

อหังการของเวฬุวัน

๑ ยางอ่อนยืนต้นยาวเป็นยางใหญ่
เรียวยาวไม่พุงปลายโลมไล่ฟ้า
สักต้นน้อยดอยยอดสูงสู่เมฆมา
แดงพุ่มหนาท่าลมขึ้นจวนวันรมย์

๑ สูงขึ้นไปดอกกิ่งไพรใหญ่เสียดฟ้า
เทียมเมฆาจนไร้คูมาแข่งข่ม
สูงยี่ดยอดจนยอดสูงตามแรงลม
ฝนถล่มพอยอดหนักก็หักพัดัน

๑ เวฬุวันยืนต้นเดี่ยวอยู่เดี่ยวโดด
แม่ฝนรดลมกล้าฟ้าสะบัน
ก็จะผืนสู่ฟ้าท่าดาวัน
เพียงรากรมันจะผลิพันธุ์แก่ผืนดิน ๑๗

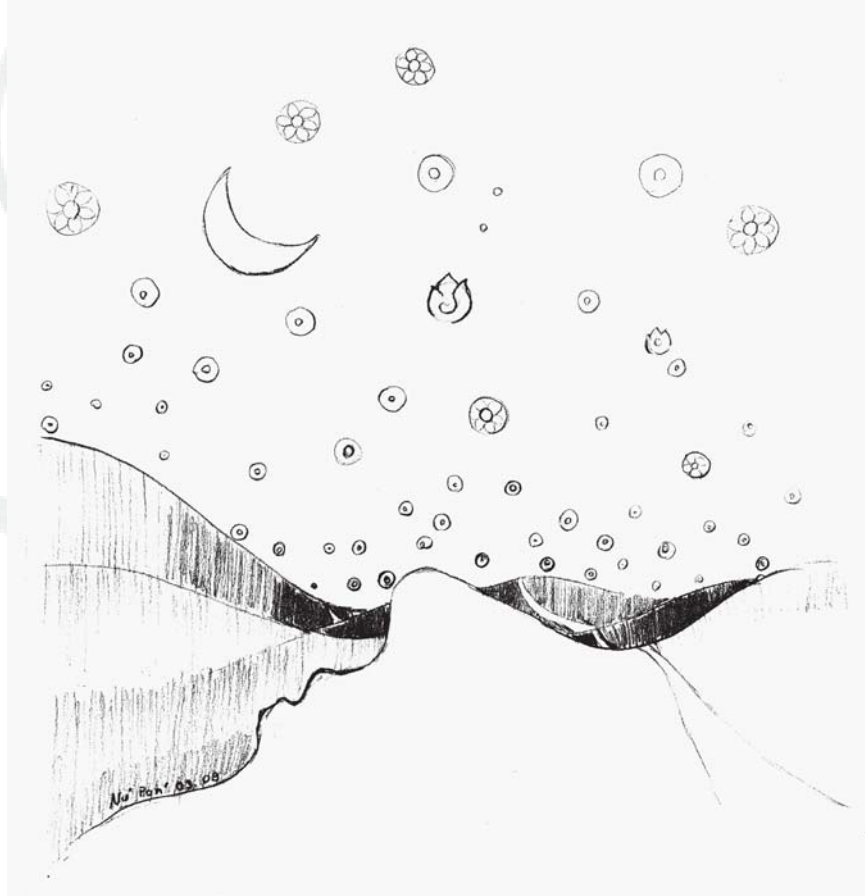
เวฬุวัน ๓ พ.ย. ๒๕๑๑ วันลอยกระทง ๑๓.๒๕๕๓ น.

สว่างในความมืด

๑ พระจันทร์เสี้ยวเกี่ยวฟ้าคราตะวันลับ
สลัวสลัวสว่างลงข้างขอบเขา
เห็นนภาอะราแอร่มเต็มหมู่ดาว
สุกสกาววาววับประดับประดา

๑ ในราตรีก็ยังมีแสงสว่าง
เห็นเส้นทางเดือนรางอยู่ข้างหน้า
เพียงเริ่มก้าวก้าวเริ่มแกร่งแรงวิญญาณ์
ก่อนแรงกล้าจะไขว่คว้าดาราราพราว ๑

เสาเดี่ยว โคราช ๒๑.๐๐ น. ๒๙ ก.พ. ๕๒

ฟ้าหลอกดิน

๑ พายุพัดซัดโครมโหมกระหน่ำ
หยาดฝนพรำประปรายอยู่ชายเขา
ใบไม้ลิวหล่นจับดินดินระนาว
ดินยี้มพรวรรอบฝนพรำน้ำอูรา

๑ กระทั่งแรกกระแทกกลับไปกับเขา
แต่ไรเงาของฝนหล่นจากฟ้า
หลอกซ้ำซ้ำฟ้าหลอกดินกินน้ำตา
ดินเฝ้าปลอบไม้ป่าอย่าลารอ

๑ “ร่อนอ่อนนำฟ้าเมตตาเข้าลึกวัน
ถึงวันนั้นฝนคงพรำอย่างพรำขอ
แต่วันนี้จงหยั่งรากให้ลึกพอ
ใต้ดินมีน้ำเลี้ยงหล่อ...พอกันตาย” ๑๓

เสาศีเขยว โคราช ๐๒.๒๑ น. ๑ มี.ค. ๕๒

คุจฐลิติน

๑ เป็นฐลิตกลางทางหว่างวิมุต
แม่ต่ำสุดขอรอบบาทพระศาสนา
ถูกเขยหยันเหยียบย่างลื่นน้ำตา
พรอมวิญญาณนอมเกลาชัดเกลตาตน

๑ จึงอนนอมคุดังผงฐลิต
เพื่อนอมรับพุทธวิธีอันเขมชน
จะเขมแข็งแดงใจให้เต็มคน
เพื่อถางทางหลุดพ้นจนถึงธรรม

๑ แม่ตัวขาคุดังฐลิติน
มียอมลีนพลังใจให้ตอยต่ำ
จะฝึกฝนเคี้ยวขันจนเต็มธรรม
คั้นฐลิตเป็นน้ำจ๋าพรวาแผ่นดิน ๐๐๐

เสาศิวโคธา ๐๖.๐๐ น. ๒๒๒ ก.พ. ๕๒๒

พาใจกลับบ้าน

๑ ท่องเที่ยวเที่ยวนครป่าทุกซ
ระหกระเหินเดินบุกตามความฝัน
เลาะเลียวล่องลำน้ำอุคตมการณ
ป็นป่ายไต่ตะวันต้นตงคน

๒ วนจรอนเร่รอนแรมร้าง
ทุเรศทุรังทุลักทุเลถัน
หวังหีบดวงดาวเด่นดาราตล
จะหีบยื่นให้กับตนสักหนึ่งดาว

๓ ไต่เก็บดาวดวงเด่นตงคนตีบ
เรียวแรงดิบรุ่มโหมโถมรวตราว
แต่ในป่ามายาการมารแพรพราว
ไหนจักได้ดาวอย่างง่ายคาย

๔ วนจรก่อนลาป่ารกชัฏ
หาทางลัดกลับก่อนใจสลาย
ตามทางเถื่อนเคยเที่ยวมาเดี่ยวคาย
พาหัวใจกลับบ้านวิมานธรรม ๐

เส้าเดี่ยว โคราช ๒๗ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๕.๔๗ น

๒ บ้านที่แท้จริง

๑ เด็กเคย เด็กน้อย
พ่อแม่คอยละห้อยหาอย่าซำซັก
เฝ้าเพลินดงหลงเหน้อยมาแสนหนัก
เมื่อไหร่จกกลับบ้านวิมานใจ

๑ บ้านหลังแรกคือกายานุปัสสนาฯ
รู้กากับปกริยาการเคลื่อนไหว
ยื่น-เดิน-นั่ง-นอน-เหยียด-คู่ฯลฯรู้เรื่อยไป
ไม่วุ่นวายกับใครอื่นตื่น-รู้จริง

๑ บ้านหลังสองคือเวทนानุปัสสนาฯ
ความรู้ดีปรากฏร่านารู้ยิ่ง
จะสุข-ทุกข์หรือเฉยชาอย่าประวิง
แท้จริง ไร้ผู้เป็น เห็นก็พอ

๑ บ้านหลังสามคือจิตตานุปัตสนาฯ

รู้อาการกิริยาของจิตหนอ

เช่นรู้อโภภ-โภธ-อยาก-รัก-ชอบพอฯลฯ

อกุศล-กุศลที่รู้เท่าทัน

๑ บ้านหลังสี่คือธัมมานุปัตสนาฯ

รู้อากา-ใจทั้งมวลล้วนเปลี่ยนผัน

เกิดดับเห็นเป็นมายาสารพัน

รู้อะนั่นแล้วว่างว่างทุกซั้จริง

๑ บ้านที่แท้คือมหาสติปัฏฐาน

รีบพาใจกลับบ้านสำราญยิ่ง

บ้านสี่หลังรวมเป็นหนึ่งไว้พึ่งพิง

ถึงบ้านจริงสงบนิ่งทิ้งทุกซั้เอย ๑

เวฬุวัน ๙ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๓.๒๐ น.

อุปาทาน

๑ คือ..เทวาเรื่องฤทธิ์นิรมิตโลก

คือ..ศรโศกจากนรกระหกระเหิน

คือ..ง้วนดินหลดอกพรหมินทร์มากินเพลิน

คือ..ทางเดินสู่หุบเหวแห่งเปลวไฟ

๑ คือ..โธมาท่อมทับสรรพสัตว์

คือ..เครื่องรัดเร้าริงตริงจิตไว้

คือ..ดอกไม้พญามารหวานเต็มใจ

คือ..เยื่อใยให้ติดชายค้ายโลก็ย

๑ ถึงคราฝ่าอุปาทานหันชาติภพ

มารสยบสติปัญญาอันดี

รูกาย-เวทนา-จิต-ธรรมล้ำชี้ดี

เป็นวิถีแห่งมหาภราดร ๑

วัดภักทันตะธาราราม ชลบุรี ๑๗ มี.ย. ๕๖ เวลา ๐๘.๐๐ น.

แหกกกรง

๑ ฟุ้งว้างยังตื่นรนให้พ้นคอก
หมาจนตรอกยังสู้ตายถวายหัว
ไก่อิ้นหนีจากลุ่มครอบคดุมตัว
โยคนมัวเมาหลงกรงขังใจ

๑ ในโลกา**อวิชาคือกรงขัง**
มีขอบ-ขังเป็นโซ่รัดสัตว์ทั้งหลาย
ขอบคือบุญและตัณหาพาเกิดตาย
ขังตัวร้ายคือโทสาคอยฆ่าคน

๑ ชวนทุกท่านพากันแหกกกรงขัง
เมื่อขอบ-ขังแคร์อยู่ทุกหน
ไม่หลงขอบหลงขังยิ่งกมด
เพียงอดทนรู้เฝ้าเรื่องเรื่องวิชา

๑ เมื่อหยุดหลงมีรู้จักำกับ
อวิชาที่ระงับดับโมหา
กรงก็พังพับไปในพริบตา
มาเถิดมาฆ่าความหลงกรงขังใจ ๐๓

เสาดีย์ว โคราช ๑๕.๐๐ น. ๒๖ ก.พ. ๕๒

ผลิบานในร้อนแล้ง

๑ ภูหิน	ดินร้อน	ตอนแล้ง
เหี่ยวแห้ง	ร้อนเรา	เผาผลาญ
ไร้น้ำ	พรหมปรา	จำเป็น
ต้นไม้	แห้งกร้าน	โรยรา
๑ ดอกไม้	ป่าแล้ง	ผลิบาน
ทิ้งใบ	เหือดก้าน	แกร่งกล้า
ตาวิน	แผดเผา	พนา
ไม้ป่า	ยืนท่า	ฟ้าลม ๐๓๓
๑ ในทุกข์	สอนให้	เห็นทุกข์
มีสุข	ซุกซ่อน	ระทม
เปิดตา	เปิดใจ	ชื่นชม
ไม่หลง	อารมณ์	อาศัย
๑ ปัญญา	ก็พัตน	ผลิบาน
หัวใจ	หยาบกร้าน	พัตนไธ
ในทุกข์	รุมเรา	เศร้าใจ
ซ่อนไว้	วิมุต	สุขเย็น ๐๓๓

เสาศีลา โคราช ๑๖.๒๕ น. ๒๕ ก.พ. ๕๒

พระธรรมยังอยู่

๑ ธรรมไม่ได้อยู่ที่พระพุทธองค์
หรือพระสงฆ์ของคณาจารย์ท่านไหนไหน
แต่ธรรมะดารดาษกลาดเกลื่อนไป
ในธรรมชาติกายใจของทุกคน

๑ ที่ใดมีความไม่เที่ยงไม่ทนทาน
ธรรมจักรธรรมให้วางได้ใจหลุดพ้น
จากทิวีสัญญา-มานะตน
ขอเพียงเฝ้าฝึกฝนบนมรรคา

๑ คือ **แค่รู้ แค่เห็น แค่สังเกต**
ปรากฏการณ์กำลังเทศน์ธรรมกถา
โปรดศึกษาด้วยสติและปัญญา
ตามที่มีมันเกิดมาและดับไป

๑ แม่พระพุทธองค์ทรงพระปรินิพพาน
ครูอาจารย์ละสังขารไปไหนไหน
พระธรรมยังแสดงแจ้งจิตใจ
มิได้ตามอาจารย์ไปที่ไหนเลย ๐๓

เสาศีลวิฑู โคราช ๑๐.๐๖ น. ๒๓ ก.พ. ๕๒

อุคฺมธรรม

๑ มีกุนวายในท่ามกลางความสงบ
มีสยบอยู่ท่ามกลางความเคลื่อนไหว
มีคัมมันต์อยู่ท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง
มีน้ำใจในท่ามกลางความแห้งแล้ง

๑ มีร้อนร้นในในที่ที่ไร้ไหล
มีหม่นหมองในรวิที่ส่องแสง
ในหนาวเหน็บมีไฟฟางที่พรางแสง
จึงยังมีเรี่ยวแรงในความดำ

๑ ที่จะสู้...ที่จะสร้าง..ที่จะสรร
เพื่อปวงชนมันในไตรสิกขา
แม้รู้ว่าเหนื่อยนัก...หนักคุดรา
แต่รุ่งรางอยู่ข้างหน้าจึงฝ่าฟัน

๑ เพราะยังมีพลังผันอันยิ่งใหญ่
เพราะยังมีพลังไฟแม้ใครหยัน
เพราะยังมีพลังใจไ้แบ่งปัน
เพราะยึดมั่นพลังธรรม...พระสัมพุทธ ๐๓

ยพส. กทม. ๔ ต.ค. ๔๑ เวลา ๐๒.๔๑ น.

จากหนังสือดับเบ็ดคลิกความคิด

ละครชีวิต

๑.วัยเด็ก

- ๑ เกิดก่อเกี่ยวกรรมกันมา จากท้องมารดา
เลี้ยงมากกว่าเติบโตใหญ่
- ๑ เต็กน้อยเบิกบานแจ่มใส จินตนาการโตโต
หวานไหวเพลิศแพรวแววงาม
- ๑ เพียงมีตุ๊กตาตุ๊กตางาม หรือปั้นฉีคน้ำ
รถตัก หุ่นยนต์ เครื่องบิน
- ๑ ได้เล่น ได้นอน ได้กิน เริงรำฮาจิน
สนุกสนานเหลือใจ
- ๑ รอยยิ้มบริสุทธิ์สดใส แผลวผ่านวันวัย
กับความฝันใฝ่วันวัน ◌

๒.วัยรุ่น

- ๑ วัยสดสวยมองใสด้วยวัยรุ่น
วัยละมุนรุนแรงแสงสวรรค์
วัยรุ่นนวยภูมิตามพวกพรรค
วัยสร้างสรรครักง่ายเมื่อหน่ายไฉ

๑ วยสนุก วยเสน่ห้ วยเสนียด
วยเคร่งเครียดพากเพียรเล่าเรียนใหญ่
วยวาดหวังห้วนไหววยตายไว
วยร้องไห้หัวเราะเยาะชะตา

๑ วยเหิมเห่อเพื่อฝันทะยานอยาก
วยยุ่งยากบ้าคนตั้งคลังค้นหา
วยเลียนแบบพฤติกรรมของคารา
วยเสาะหาความทายเป็นตามค่านิยม ๑๓

๓. วยทำงาน

๑ หากมีรดสักคัน	มีบ้านสักหลัง
ถูกน่ารักน่าซัง	ครอบครวคงสดี
๑ แตรถเติมน้ำมัน	บ้านต้องเติมแบงก์
การงานต้องขันแข่ง	คนก็แฉ่งน้ำใจ
๑ ลูกต้องส่งเรียน	พากเพียรศึกษา
กว่าได้รับปริญญา	คงแทบวางวาย
๑ ฝวก็ขี้เมา	แถมยังเจ้าชู้
เมื่ยก็หุนเหมือนหมู	ตายยากแกไว
๑ ซื่อหวยก็ซาดทุน	หุนก็ไม่ขึ้น
ค่าครองชีพแสนมัน	ราคาขึ้นไวกไว

๑ นี่สุขหรือสุข
หาความสงบเย็น

๑ ชีวิตว่างเปล่า
แล้วนี่ฉันเกิดมา

ทนทุกข์ชุกเข็ญ
ใจแทบไม่ได้

ขาดเซลาปัญญา
หาหาอะไร...๑๓

๔. วิทยชา

๑ กว่าผ่านวันผ่านวาร
กว่าได้พักกายา

๑ พบแต่ความมุงุ่นงาน
แม้วัยชะแรงแสดงรา

๑ มีแต่ชีวิตกตวงกตวง
ถ้าเจ็บป่วยขึ้นมา

๑ ทั้งหดหู่เหงาหงอย
พอหมดแรงทำงาน

๑ ครั้นเจ็บป่วยทุณฺฐาน
เมื่อไหร่จะตายสักทีหว่า

๑ นึกถึงวันปลดเกษียณ
คิดว่าจะสุขสักนิด

๑ ความสุขขอยุ่ที่ไหน
ตลอดชีวิตที่ผ่านมา

ก็เนิ่นนานหนักหนา
หันมาดูแลจิตใจ

ยังไม่หยุดทะยานหา
ยังเที่ยวคว่ำเที่ยวไขว่

หวังสังฆารกายา
จะรักษาที่ไหน

น้อยใจลูกหลาน
ก็หมดคุณค่าหรือไร

จิตพลุ่งพล่านเหมือนบ้า
ได้พันทุกข์โศกโรครภัย

วันปรับเปลี่ยนชีวิต
แค่คิดก็ผิดไป

ความพอใจที่ฉันหา
ยังห่างไกล...๑๓

๕. ก่อนปิดฉาก

๑ เมื่อละครชีวิตจะปิดม่าน
แต่ตำนานชีวิตปิดไม่ไหว
จึงทนทุกข์สุขเศร้าเคล้าน้ำไป
วังวนเวียนกับวันวัยในวังวน

๑ เมื่อมีคนจึงมีโลกมีโลกทุกซึก
มีตนกรองให้ใจลับสน
แล้วเกิดตายร้ายดีหรือมีจน
หาทางออกไม่พ้นจากวนเวียน

๑ องค์พุทธะชี้ทางสว่างให้
เพียรเรียนรู้อย่างใจไม่ผิดเพี้ยน
เรื่องง่ายง่ายไม่ยากยุ่งมุงพากเพียร
หนทางเตียนรู้เรียนออกนอกวังวน ๑๓

เสาศีลยว โคราช ๒๐๕๐ น. ๒๑ ก.พ. ๕๒

งานโลก-งานธรรม

๑ ชิ้นงานทางโลกไม่รู้จัก
แสงภาพสร้างชาติเฝ้าวาดฝัน
ทั้งเด็ก-หนุ่ม-แก่-ตายวายชีวัน
ก็แสนกับ ก็ล้านกัลป์ไว้วันลา ๑

๑ ชิ้นงานทางธรรมนั้นจึงจบ
เพราะดับภพ ลบชาติหยุดปรารถนา
ด้วยเห็นกายฐิติอยู่ทุกครา
ดับตัณหาพาเกิดทุกกับกัลป์ ๑

๑ ชิ้นงานทางโลกหรือทางธรรม
หากน้อมนำสติด้วยช่วยเสกสรร
ไว้ตัวตนยึดตามาประชัน
โลกก็มั่นเป็นฐานธรรมล้ำค่าจริง ๑

เส้าเดียว โคราช ๒๕ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๐.๐๐ น.

03.09

เรียบง่าย

- ๑ แน่ใจหรือว่าเรียนรู้อะไร
ถูกครูชมชูรับเอา
๑ ที่แท้ก็แค่รับรู้
ชีวิตจริงแท้โสภะ
๑ เมื่อหิวก็กินเพราะหิว
ไม่ต้องรู้มากอะไร
๑ พุทธะท่านจึงแค่นี้
แค่รู้ดูเอาเชิญมา
๑ เรียนรู้อะไรก็กายใจ
มายาสมมติหยุดเอง
- หรือแค่ได้ยินรู้ครูเขา
จนมีเงินจนเมาวิชา
รับความรู้ที่ครูหา
รู้มากยิ่งบ้าคุณวาย
เมื่อง่วงก็นอนหลับไหล
เรียบเรียงง่ายง่ายธรรมดา
ทางที่ให้พ้นโมหะ
เพราะว่าเธอต้องเรียนเอง
วิชายิ่งใหญ่ตรงเผง
จิตพรว้าบทเพลงอิสรา ๑

เสาศิวะ โคราซ ๒๑.๔๕ น. ๑๙ ก.พ. ๕๒

ฉันอยู่ไหน

๑.

๐ ฉันเคย ฉันโกรธ
จึงเที่ยวโทษใครใครที่ใกล้ฉัน
ทั้งโลกหลงไขว่คว้าสารพัน
ขณะนั้นฉันดีที่สุดในเคย ๐

๒.

๐ ฉันเคย ฉันห่วย
ฉันช่างช่วยแท้แท้แ่กว่าเขา
ไหนทุกซ์คนอื่นน้อยกว่าเรา
มันน่าเศร้าฉันโศครายที่สุดในเคย ๐

๓.

๑ ฉันเคย ฉันเก่ง
ฉันเครียดเคร่งเกรงใครเก่งกว่าฉัน
ความสามารถเกินใครในโลกนี้
ใครใครนั้นขาดฉันไม่ได้เลย ๑

๔.

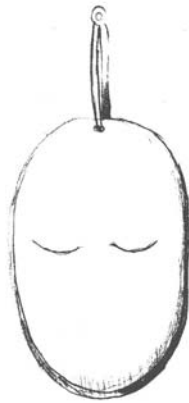
๑ ฉันเคย ฉันปฏิบัติ
ตั้งท่าพิศกับกิเลสเหตุบัดดี
ทั้งทุกข์ทอทนยากเพราะอยากดี
ทำไมฉันไม่ได้ตั้งใจเลย ๑

๕.

๑ ฉันเคย ขยากบรรลु
เพราะฉันมูมานะละตัณหา
เมื่อไหร่หนอจะสำเร็จเป็นโสดาฯ
ฉันจะได้เลิกบ้ำตักที่เลย ๑

๖.

๑ ฉันเคย ฉันไม่มี
ยิ่งฝึกจิตยิ่งไม่ตั่งเขาวัว
เห็นแต่ทุกข์-ไม่เที่ยง-อนัตตา
ตกลงว่า"ฉันมี"ที่ไหนเลย ๑

Nu'

Pon'

03.09

๗.

๑ ฉันทฺย ฉันทฺวํ

ทุกทุกอยางหยุดพลานทะยานหา
รูกายใจเกิดดับเห็นเป็นมายา
จึงว่างจากยึดควา**"มีฉันท"**เอย ๐

๘.

๑ ฉันทฺย ฉันทฺจ

ทั้งชาติภพจบขาดหยุดปรารธนา
หยุดเกิด-ตาย-ชั่ว-ดีมีฉันทมา
"อรหันต์ที่ฉันทา"อยู่ไหนเอย ๐

เสาศีลว โคราช ๒๐.๕๕ น. ๑๘ ก.พ. ๕๒

อยู่เหนือโลก

๑ ในโลกนี้ไม่มีพระอรหันต์

เพราะโลกพถันปรากฏหรือหคหาย
ค้วยตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ
ที่คนใช้สัมผัสกับอารมณ์

๒ พระพุทธองค์ทรงนิยามคำว่าโลก

ที่ทุกข์โศกโศคช่วยค้วยเสพสม
เมื่อตาเห็น,หูได้ยิน,จมูกดม,
ลิ้นลิ้มรสที่ซัง-ขมระงมไป

๓ กายสัมผัสถูกตอง,ใจปรุงแต่่ง

อุปาทานเริ่มแสดงความเป็นใหญ่
ขาดสติก็ยึดมั่นในทันใด
ว่ามีใครเรา-เขาเผ้ากระทำ

๔ พระอรหันต์จึงอยู่ที่เหนือโลก

ไม่หนีโลกแต่บริโศคอย่างขึ้นน้ำ
ไว้เรา-เขาให้โลกนั้นครอบงำ
จึงอยู่เหนือการกระทำกรรมทั้งปวง ๐

เสาเดี่ยว โคราช ๒๔ ก.พ. ๕๒ เวลา ๐๘.๕๐ น.

หนึ่งเดียว

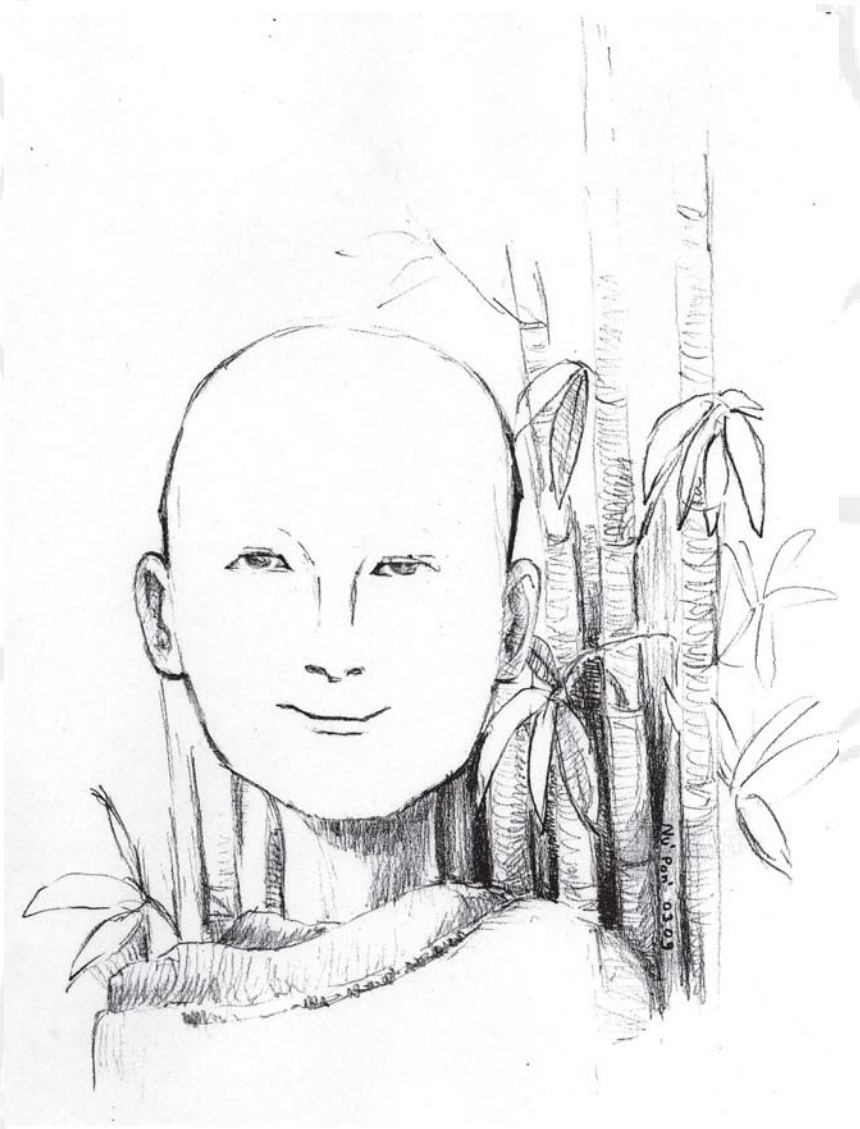
๑ หนึ่งก้าวทุกคราวเคลื่อน
มีสิ่งเตือนด้วยหนึ่งรู้
หนึ่งลมที่พริ้งพริ้ว
มีหนึ่งรู้ทุกคราวไป

๑ หนึ่งรู้ทุกขณะ
คือหนึ่งละอนุสัย
หนึ่งรู้อยู่ภายใน
คือหนึ่งใจอันปลอดอวาง ๑

เสาดูเดียว โคราช ๑๔ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๔.๒๕ น.

พระธรรมคา

๑ ก็แค่พระธรรมคา	หลวงปู่หลวงตา
ยศถาศักตามิเอา	
๑ เพียงตื่นภาวนาตจนเข้า	หอบบาตรลูกเก่า
ขอข้าวชาวนานเขากิน	
๑ ชีวิตเหมือนนกโบยบิน	ท่องเหนือเมฆิน
ไม่แบกไม่หอบใดใด	
๑ มีเพียงกตบাত্রหนึ่งใบ	กับทั้งผ้าไตร
ท่องไปเหนือโลกโคศกรรม	
๑ ผืนฟ้าไซ้แทนผ้าห่ม	แผ่นดินแทนพรม
นอนฟังหรีดหรีงเรไร	
๑ อยู่บนยอดเขาเนาไพร	ไม้เกาะเกี่ยวไค
ดวงใจปลอดตมาพยาการ	
๑ ขับเพลงพุทธมนต์เบิกบาน	แต่งบทกวีกานต์
วิญญานศานติเสรี	

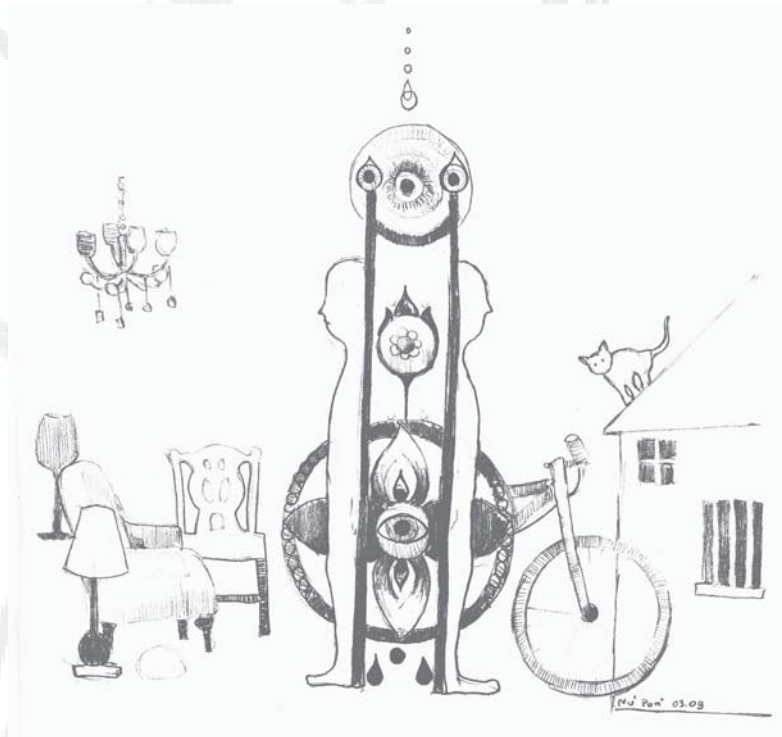

N° Post. 0303

๑ เสียงนกแทนเสียงคนตรี	กล่อมวนาดี
หิ้งห้อยร้อยแสนแทนไฟ	
๑ เก็บกิ่งไม้ในพงไพร	กองพินก่อไฟ
ต้มน้ำร่ำแทนสุรา	
๑ พุดคุยกับสุญญา	ขบโคลกปรัชญา
เอื้อนเอ่ยวจีเตือนตน	
๑ เรียบง่ายไร่ห่วงกังวล	ปลดปล่อยตัวตน
อิสระเป็นพระธรรมคา ๑๓	

เสาศีลว โคราช ๑๐.๐๖ น. ๒๐ ก.พ. ๕๒

ความจริง

๑ สมมุติว่าจริง สมมุติว่ามี
สมมุติว่าเป็น

๑ สมมุติว่าดี สมมุติว่าเด่น
สมมุติว่าดัง

๑ สมมุติว่าไซ้ สมมุติว่าไม่
สมมุติว่าขลัง

๑ สมมุติว่าชอบ สมมุติว่าซัง
สมมุติว่าเฉย

๑ สมมุติว่าหล่อ สมมุติว่าสวย
สมมุติว่าเขย

๑ จิ้งทึงปรมัตถ์ สัจธรรมเลย
เคยแต่สมมุติ ๑

บ้านปริง ท่าตูม สุรินทร์
๑๒ มี.ค. ๕๒ เวลา ๒๒.๔๐ น.

ตราบเทาธรรมชาติเป็นไป

๑ ตราบใด...

สุริย์ฉายสาดแสงทองส่องโลกหล้า
สกุณาส่งเสียงใสกล่อมไพรัดฉันท
มวลดหมู่มไฉไลใบสลับรับตาวัน
เมฆยังกั้นหยดน้ำค้างพร่างพรมดิน ๑๗

๑ ตราบนั้น...

แสงแห่งธรรมพระสัมพุทธยังแผ่ส่อง
เสียงแห่งธรรมยังกึกก้องทั่วทองถิ่น
ดีแห่งธรรมยังสวຍไสให้ชีวิตร
กระแสนิษฐ์แห่งธรรมได้ให้โลกเย็น ๑๘

เวฬุวัน ๓ พ.ย. ๔๑ วันลอยกระทง ๑๒.๔๕ น.

นิพพานที่นี้-เดี๋ยวนี้

๑ ผู้คนต่างมุ่งแสวงหา อรหันต์เจ้าชา
คิดว่าดับทุกข์ได้ไว

๑ ช่วยขับเสียดิจัญไร บันดาลบุญใด
จึงได้แท้เห่ออรหันต์

๑ แม้อยู่บนภูสูงชัน ปีนป่าโยกกัน
หวังโลกหวังรวยทันใจ

๑ บางคนอยากบรรลุนิ ตะเกียกตะกาย
ไปหาหลวงปู่หลวงตา

๑ คิดวาทธรรมะธรรมา อยู่กับครูบา-
อาจารย์วิเศษมากมี

๑ ฟังเทศน์เสนาะเพราะดี บรรลุทันที
ทุกข์ยากลำบากทำไม

๑ แต่ธรรมอยู่กับกายใจ แยกมาแยกไป
ไม่เคยดับดับดับฟัง

๑ พร่ำสอนแต่เรื่องอนิจจัง ไม่เคยจีรัง
อีกทั้งทุกขังอนัตตา

๑ กลับกลัวสัจจะสัจจา หวังสังขารา
อยู่ยั้งยืนยงยิ่งดี

๑ บ้างว่าโลกุตระไม่มี เหลือแต่โลกีย์
หมดแล้วนิพพานนิพพาน

๑ นิพพานอยู่ไกลไหนกัน ขณะปัจจุบัน
เห็นกันต่อหน้าต่อตา

๑ เพียงมีสัมปชัญญา อิกสติมา
พากเพียรเรียนรู้กายใจ

๑ นิพพานเกิดขึ้นทันใด ไม่พร่ำรำไร
ที่นี้เดี๋ยวนี้ทันที ๐

เสาเดี่ยว โคราช ๒๒.๔๐ น. ๑๙ ก.พ. ๕๒

คำสนา ๓

๑ ปรียัติ...

ฝึกหัด	สังเกต	คึกษา
เครงครัด	ตัดจิต	กายา
เสาะหา	ปิฎก	ไนตน ๑

๑ ปฎิบัติ...

เรียนรู	ซจัด	ฝึกฝน
รูที่	กายใจ	ของตน
ยินยล	ขณะ	ปัจจุบัน ๑

๑ ปฎิเวธ...

คือผล	วิเศษ	สุขสันต์
ยึดหยุน	ยินยอม	เทาทัน
ปลดอยคความ	ยึดมั่น	อิตตา ๑

๑ คำสนา...

ปรียัติ...	เรียน, หัด	คึกษา
ปฎิบัติ...	รูทัน	มายา
ปฎิเวธ...	ยอมรับ	คความจริง ๑

เสาค็ยว โคราช ๑๙ ก.พ. ๕๒ เวลา ๐๙.๐๕ น.

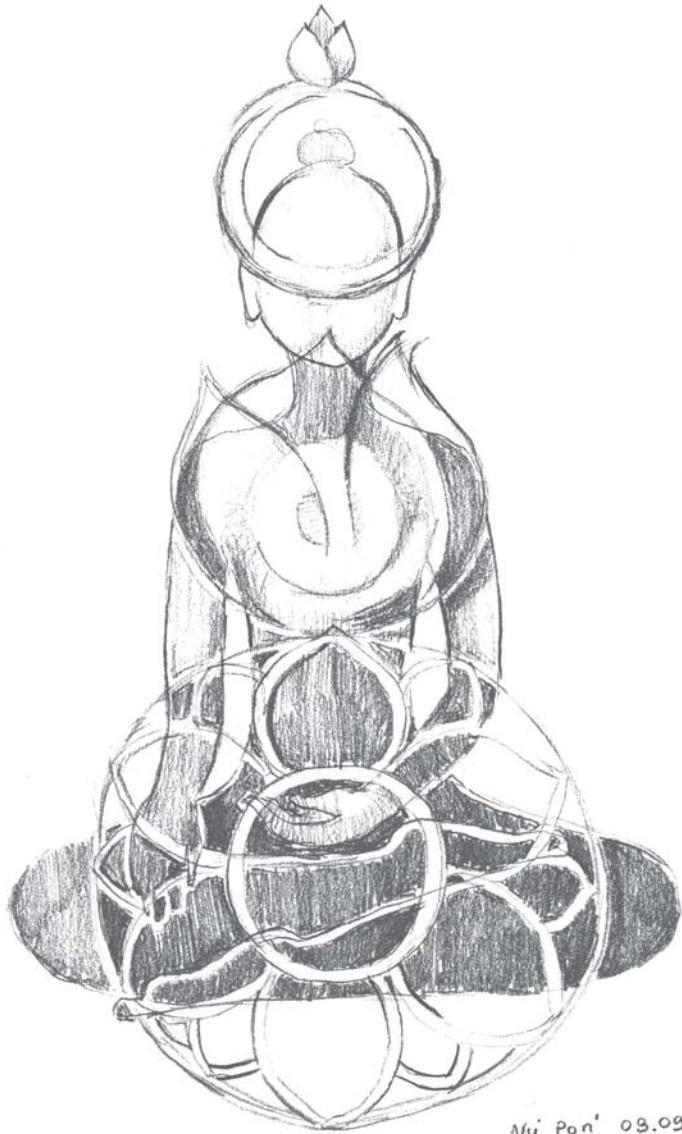
ไตรสิกขา

๑ คือคือคือความปกติของจิตใจ
ไม่ดูนวลายชอบขังรังัดัณฑหา
เมื่ออารมณ์กระทบจับทันตา
ไม่ไขว่คว้าผลักไล่ไล่อารมณ์
๑ สมาริจิตตั้งมั่นอย่างถูกต้อง
ไม่คะนองกายจิตติดหมักหมม
เมื่ออารมณ์สัมผัสรู้ชัดคม
ไม่จ้องจมนแช่เน็งกับสิ่งใด

๑ ปัญญาหรือยัสัจจามีัญญลักษณะ
แจ่งประกายชัดสุดหยุดสงสัย
ปล่อยอารมณ์ที่เห็นให้เป็นไป
จิตจึงไม่ยึดห่วงหวงอารมณ์

๑ นี้คือไตรสิกขาในองค์มรรค
ทั้งสามหลักร่วมกันผสานผสม
เป็นวิธีดับต้นหนามรรคารมย์
ธรรมานุชิตันแสนคมไว้มมาร ๐๓

เส้าเดี่ยว โคราช ๑๙ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๐.๐๐ น.

Nu' Pon' 09.09

ไม่ทำอะไรเพื่ออะไร

๑ นั่งเพื่อนั่ง ไชนั่งให้ใจสงบ
ทำเพื่อทำ ไช้เพื่อจบการทำงานไหน
นอนเพื่อนอน มีไช้เพื่อพักผ่อนกาย
กินเพื่อกิน ไช้กันตายกายอิมเมม

๑ มีไช้ทำอะไรเพื่ออะไร

ไม่คาดหวังว่าใจเกษม
อยู่กับปัจจุบันขณะจะจบเกม
สติเต็มปัญญาต่อหยุดก่อกกรรม ๐๐๐

นาเศ็อ อุบลฯ ๓ มี.ค. ๕๒ เวลา ๐๘.๓๐ น.

ปัจจุบันขณะ

◎ ปัจจุบัน	ไม่มีบ้าน	ไม่มีป่า
ไม่มีกัถ	ไม่มีกัถา	ครารูตื้น
เสมอกัน	ทั้งกลางวัน	และกลางคืน
จิตสดชื่น	ทันสมมุติ	หยุดมาया
◎ จึงไร้เขา	ไร้เรา	เขาแข่งชัน
ทั้งมวลคือ	หนึ่งเดียวกัน	ช่างหรรษา
เป็นแต่เพียง	กฎแห่ง	ตถตา
คือกฎเกณฑ์	ธรรมคา	เขื่อนั้นเอง ๐

ธรรมยาตราป่าทุ่งแสลงหลวงครั้งที่ ๒

อาทิตย์ ๑๐ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๐.๑๒ น.

หลงคิด

๐ รอนรอน	ขอนแก่น	คารมณั
ตรมตรม	มีคมน	หมองใหม่
มึนมึน	หวงหา	ชาติย
ห้วนห้วน	จิตใจ	ภินท์พิง
๐ ดนदन	ดูกลตาม	รอนเลา
ราวราว	รวดราว	วาดหวัง
เพอเพอ	ละเมอ	เพอคดั่ง
ฝันฝัน	มีฉัน	จังจริง
๐ แท้แท้	ตัวฉัน	คือใคร
ร้ายร้าย	มายา	ทุกสิ่ง
หลงหลง	หลงคิด	ประวิง
จริงจริง	โง่จริง	คิดเอง ๐

เสาศีลา โคราช ๒๕ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๙.๕๕ น.

๒ แคว

๐ แคว	เพียงแต่	แคว
แคว	แคดู	แคเห็น
รู้ลึก	อย่างที่	มันเป็น
มุ่งเนน	ขณะ	ปัจจุบัน
๐ จึง	ว่าตน	หลงอยู่
หลง	หลงผิด	เพี้ยน
แท้จริง	สุขทุกข์	เปลี่ยนพลัน
หยุดฝัน	ระวัง	สังวร
๐ เมื่อ	จงหยุด	แคว
รู้วา	ธรรมชาติ	พริ้วสอน
สรรพสิ่ง	ล้วนไม่	แน่นอน
ยกยกอน	ตามเหตุ	ปัจจัย
๐ มีเหตุ	ก็เกิด	เพราะเหตุ
หมดเหตุ	ก็ดับ	ทุกสมัย
รูปนาม	เกิดแล้ว	ดับไป
จึงได้	แต่เพียง...	แคว ๐

เวฬุวัน ๒๒ ม.ค. ๕๒ เวลา ๒๐.๒๐ น.

อนัตตา

๑ หนึ่งก้าวแม้อาวไกล แต่หนึ่งใจยังมั่นคง
มุ่งหน้าสู่เส้นตรง คือวิมุตตสุตตไส
๑ รู้ยากจนหยุดยึด หยุดทั้งขอบทั้งซังใคร
ไม่อาลัยกับอะไร ไต่แต่รู้แล้วปล่อยพัตัน
๑ รู้กายและใจนี้ รู้ว่ามีจุดตั้งฝัน
เกิดดับอย่างฉับพัตัน ปัจจุบันจึงรู้จริง
๑ จิตรู้เล็กยึดมั่น ทุกสิ่งสรรพไม่หยุดนิ่ง
วางกายและใจจริง จึงรู้ยิ่งอนัตตา ๐

เสาศิวะ โคธราช ๑๖ ก.พ. ๕๒ เวลา ๐๘.๐๐ น.

Nu'pon' 03.04.

๒ ๒ รูปแฉวง

๑ จะโลกหลงอย่างไร	ได้แค้
จะห่อเหี่ยวหดหู่	รูเท้านัน
จะดับสนงสัย	รูเหมือนกัน
จะฟุ้งซ่านรำคาญ	รูก็พอ
๑ จะเกรี้ยวโกรธเกะกะ	อยาละรู
จะชอบซังแพบฟู	แค้รูหนอ
จะเบื้อหน่ายระอา	แค้รูพอ
จะกุนวายบาบอ	รูถูกเดียว
๑ จะวงงองุ่นง	คกงแค้
จะอางวางหวงอยู่	รูอยาเดียว
จะโคกเค้รำเหงาหงอย	แค้รูเทียว
จะเหน้อยหน่ายซิดเขี้ยว	แค้รูพตัน
๑ จะสุขสงบสบายเฉย	อยาเลยรู
จะยี่นเดินนอนอยู่	รูใหม่นั้น
จะวิเวกวางวาง	รูเทาทัน
รูอะไรก็วางพตัน	เท้านันพอ ๐๓

เสาคี่ยว โคราช ๒๗ พ.ค. ๕๒ เวลา ๐๕.๕๐ น.

กิจในอริยสัจ

◎ ก่อนทุกขคือกายและใจ
ไม่ก้าวไม่ก่ายเกะกะ	แคะรูไ้
◎ เหตุคือสมุทัยควรละ
ค้นหาจะหมดเร็วแรง	ไม่น้อมยอมมะ
◎ ตับทุกขควรทำให้แจ้ง
ละเหตุแห่งความเพติดเพติน	นิโรธแสดง
◎ ส่วนมรรคนั้นควรเจริญ
ทั้งมवलถวนเป็นหนึ่งในเดียว	มรรคแปดดำเนิน
◎ ที่แท้คือรูเพียวเพียว
อริยสัจเกิดชัดทุกครา	ในทุกขนั้นเทียบ
◎ รูทุกขคือละค้นหา
อวิชาญกมรรคทำลาย	แจ้งนิโรธา
◎ รูหนึ่งจึงสุขมิวาย
รูกายรูใจเราเอง	รูทุกขนั้นไ้

◎ จิตใจพ้นความกังวล อบอุ่นครั้งน้เรง
แค่เรง "เพียรรู้ลึกตัว"
◎ ย่อมดับความหลงเมา้ม มีดมิตล้มตัว
สติตื่นรู้สบาย
◎ ตรียล้จ้จ้เป็นหัวใจ พุทธวัจน้ตรัสไว้
ว่าใช้ดับทุกข้จ้จ้
◎ ใครทุกข้ยอม้มขิงข้ หากรู้จ้จ้จ้
พบสุขทุกข้ดับน้ปล้น ๐

เสาศ์ยว โคราช ๒๕ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๙.๔๙ น.

อุปาทานชั้นที่ ๑

๑

๐ เพียงสสารพลังงานวัตถุธาตุ
ได้เกิดสิ่งประหลาดคือ**อุปาทาน**
ให้ผู้คนแบกหนักเพราะรักมัน
ทั้งขี้แยแย่งชิงแบ่งกันครอง ๐

๒

๐ เพียงรู้ดีทุกซอกทุกซอกและเฉยเฉย
ก็กดกดเกยเกาะเกี่ยวเกี่ยวสนอง
เพราะยึดว่า**อุปาทาน**นั้นข้าครอง
จึงร่ำร้องเสพเหยื่อพร่ำเพรื่อไป ๐

๓

๐ เพียงเพราะจำกันได้แหละหมายรู้
เช่นเขี้ยว-แดง-ดำ, หมู-หมา-กา-ไก่ ฯลฯ
ที่หลงใน**สัญญา**ชั้นนั้นว่าไร
หลงว่าฉันจำได้.. ไฉนมี ๐

๔

๑ เพียงเพราะจิตปรุงแปรได้แต่นี้ก็
ก็รู้ดีกว่ามีบุญคิดนี้
เลยชอบซึ่งดีชั่วมันดี
ทั้งทั้งที่สังขารชั้นนั้นที่ท่า ๐

๕

๑ เพียงเพราะรู้-เห็น-ได้ยิน-ได้กลิ่น-รสชาติ
ก็ปรากฏบุญผู้ดูเพอพร้า
รู้แล้วดับดับไปใครไหนท่า
นาชอกช้าวิญญานชั้นนั้นทำเอง ๐

๖

๑ ปานประหนึ่งมัดสุนัขกักกับเส้า
แม่วิ่งอ้าววนหาเวหาโง่งเงง
ยอมพันหลักไม่พันอดเวง
อุปาทานชั้น*บรรเลงเพลงมัตใจ ๐

เก็บความจาก คัททูลสูตร พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๗ สังยุตตนิกาย ชันธวารวรรค
เวฬุวัน ๙ มี.ค. ๕๒ เวลา ๒๐.๕๗ น.

*การยึดมั่นถือมั่นในชั้น ๕, การนี้เขาเองแล้วยึดมั่นถือมั่นว่าชั้น ๕ นี้เป็นเรา

อุปมาชั้นที่ ๕*

๑

๑ แม่น้ำคงคาคะคุ่มคะคั่ง
ก็พัดประดังประเดสลาย
กอกกลุ่มฟองน้ำกระจัดกระจาย
ตั้งรูปหรือกายจะวายจะตา ๑

๒

๑ เมื่อฝนพรูพรังพระพร้า่น้ำฉาย
ฟองน้ำละลายละล่านทั่วหล้า
คัจเวทนา(เว-ทะ)น่าเวทนา(เวค-ทะ)
คงอยู่มีชาจะวางจะวาย ๑

๓

๑ เมื่อถึงคิมหันต์ต้นเฝ้าเราแผด
ตั้งพยับแดดมาแผดมาผาย
คัจตั้งสัญญาไม่นานมลาย
ก็วอดก็วายก็หายไปพลัน ๑

๔

๐ ก็เมื่อช่างไม้ซึ่งไม่ฉลาด
แบกขวานไปฟาดหวังฟันแก่นฝาน
หาแก่นตนกลวดยแทบม้วยดวงมาน
คุดังสังขารไร้แก่นสาระ ๐

๕

๐ เมื่อนักเล่นกลเล่นกันด้นแพรง
มายาแสดงแสงรังดั่งเอะอะ
คุดังวิญญาณว่างเปล่าสาระ
ก็ควรที่จะพิจารณาพิชัย ๐

เก็บความจากแผนพิณทศูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗ สังยุตตนิกาย ชันธวารวรรค
เวฬุวัน ๘ มี.ค. ๕๒ เวลา ๒๑.๔๘ น.

*ส่วนที่ประกอบเป็นตัวบุคคล ๕ ส่วน พระพุทธศาสนาสอนว่ามนุษย์คนหนึ่งๆ
ประกอบด้วยส่วนประกอบ ๕ อย่าง เรียกว่า ชั้น ๕ คือ ๑. รูปชั้น (ร่าง
กาย) ๒. เวทนาชั้น (ความรู้สึกสุขทุกข์) ๓. สัญญาชั้น (ความจำ) ๔.
สังขารชั้น (ความนึกคิด) ๕. วิญญาณชั้น (ความรู้) รูปชั้น ได้แก่ร่างกาย
ทั้งหมด ส่วนอีก ๔ ชั้นเป็นจิตและงานของจิต

ไร่แบก-วาง

๑

๑ แยกเคย แยกขันธ
ถึงบอดหนวกบ้าไ้ยังแบกบ้า
ถึงฉลาดปราดเปรื่องเรื่องวิชา
ยังบ้าแบกขันธหาไม่กลาวาง

๑ ที่ยังแบกอยู่ได้เพราะไม่รู้
นำหตุ้เมาขันธอยู่มีรูสร้าง
ทิ้งหลงนักกั้วขันธหายไม่ยอมจาง
แม่เหน้อยหนักขยากพักบ้างวางไม่เป็น ๑

๒

๑ วางเขย วางขันธุ์
ขันธุ์ทำงานตามปัจจัยแม่ไม่เห็น
ทั้งเปลี่ยนแปลงปรุงแต่งตามกฎเกณฑ์
ทุกสรรพสัตว์ไม่มีเว้นเป็นธรรมดา

๑ เพียงยอมรับตั้งธรรมตามธรรมชาติ
ไม่มุ่งมาดหมายมั่นตามตัณหา
รู้ขันธุ์หาเกิดดับทุกเวลา
ใจจึงวางขันธุ์หาทุกคราไป ๑

๓

๑ อดทนรอบอวยบอวยค้อยเล็กแบก
ขันธุ์เริ่มแยกให้เห็นเป็นห้าฝ่าย
ไม่มีกัณฑ์ตัวตนอยู่หนใด
ฉัตรตาจางว่างจากใจ "ไร้แบก-วาง" ๑

เส้าเดี่ยว โคราช ๑๒.๓๕ น. ๒๓ ก.พ. ๕๒

ตัฏฐ-ของภู

๑ "ตัฏฐ" มีอยู่แห่ง
เมื่อรู้ตัวดับได้
เมื่อผลอไผลผลใหม่
มานะ-ทสิฐิเริง

หนใด
เดี่ยวนั้น
ทันใด นั่นเอง
ให้เกิด ตัฏฐ ๐๓

๑ "ของภู" ก่อเกิดจาก
เมื่อยึดของที่มีอยู่
บ้านภู-รถของภู
ค้นหาเป็นตัวเรง

ตัฏฐ
คร่ำเคร่ง
มีอยู่ แน่ฤา
ให้เกิด ของภู ๐๓

๑ "ตัฏฐ-ของภู" เกิด
ก็ถูกทุกซั้ววมใจ
อุปาทานครอบไว้
สติ-สัมปชัญญะเริง

เมื่อใด
ซั้ววม
หมายมั่น แลวนา
ให้ดับ "ซึ่งภู" ๐๓

เสาศิลา โคราช ๑๑.๐๕ น. ๒๓ ก.พ. ๕๒

อนุสสัย*

๑ เมื่อพบสิ่งน่ายินดี
ความคุ้นเคยชินชอบใจ	ก่อให้เกิดให้มี
๑ เป็นเหตุให้ราคานุสสัย
สั่งสมต้นตานัตปคน	เกิดขึ้นทันใด
๑ เมื่อพบอารมณ์สัสสัน
คืนรนให้ไม่ชอบใจ	ทุกข์ทเวษทุรน
๑ ปฏิฆานุสสัยพัตนได้
ให้ก่อเกิดได้ทุกครา	เหตุและปัจจัย
๑ เมื่อพบอารมณ์เฉยชา
ย่อมชินต่อความเผดอเพลน	เรื่อยเฉื่อยแฉะชา
๑ อวิชชานุสสัยจำเริญ
สั่งสมอยู่ในสันตาน	โง่หลงดำเนิน

๑ เหตุุนั้นควรระวังการณั นิสัยอันธพาล
เกาะเกี่ยวเหนี่ยวนำจิตใจ

๑ ก่อเกิดตะกอนก้อนใหญ่ ภัยแห่งอนุสัย
ทำให้จิตใจขุ่นมัว

๑ เมื่อชอบ-ชัง-เฉยพันพัน ออย่าหลงลืมตัว
เพียงแคร์รู้สึกกาย-ใจ

๑ ความคุ้นชินเกิดไม่ได้ สันดอนอนุสัย
ถูกซุดไปจากสันดาน

๑ จิตใจย่อมนตื่น-เบิกบาน เมื่อรู้เท่าทัน
กิเลสเหตุทุกข์ขั้นที่

๑ รู้ทันที่นี้-เดี๋ยวนี้ ทำให้ชี้กั
รอดพ้นจากบ่วงหวงกรรม ๐

เก็บความจากฉกฉกสูตร พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๔ มัชฌิมนิกาย อุपरินิพนธสั
บ้านปริง ท่าคุม สุรินทร์ ๑๔ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๔.๔๕ น.

*กิเลสซึ่งติดอยู่ในสันดาน มี โสกะ โทสะ โมหะ เป็นต้น, กิเลส คือ ความเศร้าหมอง
แห่งจิต มีอยู่หลายชั้นคือ อย่างหยาบ อย่างกลาง อย่างละเอียด,
กิเลสอย่างละเอียด หมายถึงกิเลสที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของจิต
ต่อเมื่อกระทบอารมณ์แรงๆ จึงจะแสดงออก เหมือนกวนน้ำแรงๆ
ตะกอนก้นค้มนจะฟุ้งขึ้นนั่นเอง, อนุสัย คือกิเลสละเอียด ดังกล่าวแล้ว

สังขารม

◎ ไม่เที่ยงจึงเสื่อมสลาย	ทำทายเป็นทุกข์
ถูกปลุกถูกรบกวนจากเพื่อน	
◎ เพราะไม่อาจหมายมั่น	ชีวิตจึงมัน
วันวันได้ผจญภัย	
◎ เปลี่ยนแปลงอยู่ทุกวันภัย	จึงล้นละไม
หัวใจยอมรับความแข็ง	
◎ หากทุกข์ข่อย่ามีวแต่เกร็ง	อดวนอดเวง
ทุกอย่างไม่ยังยืนยง	
◎ นึกถึงไตรลักษณ์มันคง	จักไม่หลงง
เที่ยงตรงต่อสังขารม ๐	

นาเคื่อ อุดตฯ ๔ มี.ค. ๕๒ เวลา ๐๙.๔๓ น.

ชัฏคราว

๑ ชัฏจริงมีไฉนึ่งสงบ
หรือสุขสบหรรษานาสรเสริญ
ไซ่เพริศแพรวแพรวพราวเฝ้าเพติดเพติน
หากหลงเดินจะพลัดพรากจากความจริง

๑ จึงเด็ยวว่ากู่นวายไรสงบ
เด็ยวก็สบสุขสันต์นำขันธ์
เด็ยวก็ทุกขแทบตายใจระวง
ชัฏจริงจึงชัฏคราวเท่านั้นเอง ๐๓๓

เสาศีลว โคราช ๕ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๒.๕๐ น.

ผลแห่งวิปัสสนา

๑ มิใช่เพื่อฝึกใจให้สงบ
มิใช่เพื่อหลีกเลี่ยงภพกมลบัญญัติ
มิใช่เพื่ออิทธิฤทธิ์อันโอฬาร
มิใช่เพื่อฆ่ากิเลสเหตุเภทภัย

๑ มิใช่เพื่อมีสติขยับตลอด
มิใช่เพื่อหวังยศบุญคุณยิ่งใหญ่
มิใช่เพื่อหยุดคิดจิตสบาย
มิใช่เพื่อหนาใจดั่งงาม ๑

๑ แต่เพื่อให้ใจรู้ความจริงแท้
ว่าเปลี่ยนแปลงปรุงแต่งตามกฎสาม
คือไตรลักษณ์ไม่เที่ยง, ทุกข์, ทุกข์ทุกรูปนาม
เป็นไปตามเหตุปัจจัยไว้ตัวตน

๑ วิปัสสนาพาจิตแจ้งตามความจริง
จิตแคว้ทุกสิ่งไม่หวังผล
ไม่เอาอะไรปล่อยไปไม่กวน
หยุดปรุงแต่งจิตจนพ้นไตรลักษณ์ ๑

เสาศีลวิไล โคราช ๑๗ ก.พ. ๕๒ เวลา ๐๙.๔๔ น.

ปฏิบัติธรรม

๑ ถ้าปฏิบัติธรรมจริงยิ่งอ่อนน้อม

กายใจถ่อมยอมสละมานะมัน

ขัดตาตนยิ่งเล็กลงทุกวัน

ไม่โอ้อวดรำพันว่าฉันดี ๐

๑ ถ้าปฏิบัติถูกจริงยิ่งมองตัว

ไม่คอยมัวจับผิดใครไปทุกที

ทะเลาะกับกิเลสตนผลยอมดี

กว่าจะสู้จนวายกับใครใคร ๐

๑ ถ้าปฏิบัติกาหน่าจริงยิ่งเห็นทุกข์

แม้ความสุขที่ทนทานนานไม่ไหว

หรือเห็นความชั่วร้ายภายในใจ

จนเบื่อหน่ายไม่อยากได้กายใจตน ๐

๑ ถ้าบรรลุดุธรรมจริงยิ่งพูดน้อย

ไม่พูดพล่อยพร่ำพรวดอวดมรรคผล

มีชีวิตเรียบง่ายไร้กังวล

ไม่โอ้อวดกิเลสตนจนติดตาย ๐

เสาดีย์ว โครราช ๒๘ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๐.๔๓ น.

เราไม่เคยนิพพาน

๑ เมื่อเรามี	ก็มีเรา	ฐกายจิต
เมื่อเราคิด	ก็มีเรา	ที่ยังหลง
เมื่อเรารู้	ก็มีเรา	เฝ้าทะนง
เมื่อเราหลง	ก็มีเรา	จงใจทำ
๑ เมื่อเราละ	ก็มีเรา	ที่บรรลु
เมื่อเรายึด	ก็มีเรา	เฝ้าเพื่อพร่ำ
เมื่อเราผลอ	ก็มีเรา	เฝ้าจดจำ
เมื่อเราทำ	ก็มีเรา	ฐเทาทัน
๑ เมื่อไรเรา	ก็ไร	ฐบรรลุ
เมื่อไรเรา	ก็ไร	ฐผลอดผลัน
เมื่อไรเรา	ก็ไร	ฐล้ำคัญ
เมื่อไรเรา	ก็ไร	ฐฐจริง
๑ ในนิพพาน	ไม่มีเรา	ที่บรรลุ
ในนิพพาน	ไม่มีเรา	ทั้งชายหญิง
ในนิพพาน	ไม่มีเรา	ฐฐจริง
นิพพานที่	บัญญัติ	ปราศจาก"เรา" ๐๗๗

เสาศีลย โคราช ๒๒ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๙.๕๐ น.

จิตหนึ่ง

◎ ทุกครั้งที่ไม่รู้
ทุกคราวที่รู้คง

◎ ทุกครั้งที่หลงมา
ทุกคราวหยุดหลงได้

◎ หลงอยู่ที่รู้หลง
วิชาเกิดคือปัญญา

◎ โลกนี้คือของคู่
รู้ทันมันถึงใจ

◎ หนึ่งนั้นอยู่เหนือรู้
เหนือหลง-ไม่หลงเทียบ

◎ เหนือวิชา-อวิชา
คือ...จิตหนึ่ง...เหนือธรรม

มีคู่หูคือความหลง
มีไม่หลงเป็นเพื่อนใจ

อวิชาเป็นสหาย
มีเพื่อนตายคืออวิชา

เมื่อรู้ตรงหยุดค้นหา
อวิชาที่ดับไป

ชอบซึ่งอยู่ถูกละได้
วางคู่ได้เหลือหนึ่งเดียว

หรือไม่รู้ไร้เกาะเกี่ยว
จิตไม่เที่ยงหน่วงเหนี่ยวกรรม

ยอดปัญญาสุดเลิศล้ำ
เหนือยึดมั่นและปล่อยวาง ๐

เสาศีลว โคราช ๑๕ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๕.๕๐ น.

วงจรอุบาทว์

๑ วงจรวิภูฏะขณะแห่งจิต
กระแศความคิดไหลวนเวียนวน
มีความไม่รู้-อยาก-ยึดเป็นทุน
กรรม-วิบากหนุน กิเลสพาวน

๑ ปฏิจจสมุปบาท-สมุทยวาร*
สร้างสรรคสืบสานกระแศสืบสน
กอกภพกอกชาติอุบาทว์สืบตน
ทุกขรอนเฝารนวนเกิดเวียนตาย

๑ ขบเพียงแครู้-แคดู-แคเห็น
จิตจักสงบเย็นทุกขเข็ญเฝนหาย
เพราะความไม่รู้-ไม่ละมลาย
วงจรวุ่นวายสลายหายวน

๑ ปฏิจจสมุปบาท-นิโรธวาร*
ทุกขอันโฬฬารพัตันหดหมดผล
กระแศความคิดหมดลิตีธีเวียนวน
เพราะรู้จึงพนวนเกิดเวียนตาย ๐๓

บ้านปริง สุรินทร์ ๑๓ มี.ค. ๕๒ เวลา ๑๐.๔๐ น.

*ปฏิจจสมุปบาท-สมุทยวาร คือธรรมที่อาศัยกันเกิดขึ้นอันเป็นวงจรสายเกิดทุกขหรือวงจรแห่งการหลงไปตามความคิด ได้แก่ สมุทัยอริยสัจ, ปฏิจจสมุปบาท-นิโรธวาร คือวงจรสายดับทุกขคือการมีสติ--สัมปชัญญะรู้เท่าทันความคิดนั้น ได้แก่ นิโรธอริยสัจ

มีอยู่อย่างว่าง

๑ ในโลกนี้มีอะไรเต็มไปหมด
มีปรากฏอยู่อย่างว่างทั้งนั้น
ว่างจากตัวอึดติดตามประจัญ
พอยึด...พลันมีขึ้นมาว่ากู-มึง

๑ ทั้งของกู-ของมึงจึงพันเผื่อ
ยึดพรวดเพื่อร่อนาคาคาไม่ถึง
ทั้งสงครามเช่นฆ่าหน้าตะลึง
ล้วนเกิดจากของมึงและของกู

๑ แม้จะมีอะไรมีไปเถอะ
อย่าเถอะเถอะยึดไปมาอดสูญ
ไซ้ข้อย่างรู้เท่าทันนั้นน่าดู
ให้ว่างจากของกูและของมึง ๐

เสาศีลว โคราช ๒๗ ก.พ. ๕๒ เวลา ๑๑.๑๘ น.

ให้พร

๑ ถ้าหากมีรัก
จะได้รู้จัก

๑ หากมีความหวัง
จะได้เข้าใจ

๑ หากปรารถนา
สุขและพละ

๑ จะได้แจ่มแจ้ง
บังคับบัญชา

๑ ถ้าอยากซื้อหอย
ผีเสื้อก็อย่าไม่พลอย

๑ หากจะต้องตาย
อย่าได้กลับย้อน

ขอให้ออกหัก
ทุกซั่หนั่กเป็นไฉ

ผิดหวังไวไว
เรื่องอนิจจา

อายุ-วรรณะ
อย่าสมปรารถนา

เรื่องอนัตตา
ไม่ได้แน่นอน

ให้ช่วยบ่ช่วยบ่

มาหลอกมาหลอน

ให้ตายก่อนม้วยมรณ

มาผูกเกิดอีกครา

๑ พรอันประเสริฐ
เพราะชีวิตจริง
๑ จะได้เข้าใจ
ไม่ขอไม่บ้า
๑ ถ้าอยากมีศีล
สมาธิอยากให้
๑ อยากมีปัญญา
หรืออยากถึงนิพพาน

ถ้าเลิศอย่างยิ่ง
เป็นอย่างนี้หนา
เรื่องธรรมดา
บันเพ็ชรำพัน
สะอาดสดใส
สงบสันดี
สว่างเฉียบพลัน
จงขยันทำเอง...เทอดญ ๑

เสาศีลยว โคราช ๒๑.๒๐ น. ๒๗ ก.พ. ๕๒

ปิดเล่ม

“ความรัก-ความหวัง-ความจริง” ได้นำเอาบท ร้อยกรองทุกชนิด ที่ผู้เขียนได้เขียนไว้กว่าทศวรรษ รวมทั้งที่ เคยพิมพ์ในหนังสืออื่นๆ นำมาเรียบเรียงไว้ให้เป็นเรื่องราว เดียวกัน ธรรมชาติเป็นยาขมสำหรับบางคนอยู่แล้ว เมื่อนำมา เขียนเป็นบทกวีก็อ่อนไม่สนในฉันทลักษณ์เช่นนี้ ยานี้อาจ ขมเผื่อนยิ่งขึ้น แต่ผู้เขียนก็เชื่อว่าหากท่าน “อ่านบ่อยบ่อย ภูเขาเขา ฝ่าฝืนฝน” จะทำให้เข้าใจและเข้าถึงใจได้เร็วยิ่งขึ้น

โดยเฉพาะเนื้อหาบางส่วนที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ เล่มนี้ อาจจะทำให้ใจยากแก่ผู้ไม่ได้เจริญสติ เพราะส่วนมากเป็น ธรรมชาติในภาคปฏิบัติและปฏิบัติ เวช อันนำมาจากผลแห่ง ภาวนามยปัญญาโดยตรง ซึ่งหากผู้อ่านได้เคยเจริญสติมาบ้าง หรือเริ่มฝึกตั้งแต่นี้ ไม่นานย่อมเข้าใจได้โดยไม่ยากนัก

เนื่องด้วย “ความรัก” ต่อทุกสรรพชีวิต จึงได้แต่ตั้ง “ความหวัง” ไว้ว่า เพื่อนร่วมทุกข์ทุกท่าน จะได้รับทราบถึง “ความจริง” ที่พระบรมครูของเราได้ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ผ่าน ข้อเขียนเหล่านี้

ชินวงศ์

มีนาคม ๒๕๕๒

๒ เส้นทางสร้างบุญ

๑. เชิญร่วมทำบุญ **สร้างอุโบสถวัดวังหิน** ติดต่อ
บริจาคได้ที่พระครูปลัดควิมลสิริวัฒน์เจ้าอาวาสวัดวังหิน หรือ
พระมหาวิเชียร ชินวิโส โทร. 087-3084387 หรือโอนเงินเข้า
บัญชีธนาคารออมสิน สาขาท่ามะปราง พิษณุโลก บัญชีเลขที่
04 - 2708 - 20 - 0407020

๒. **กองทุนจิตภาวนาชินวงศ์** เพื่อการปฏิบัติวิปัสสนา
กรรมฐาน ติดต่อสอบถาม คุณสมจิตร คำมินเสก โทร.089-
6443467 หรือบริจาคโดยการโอนเงินเข้าบัญชี ธนาคาร
ไทยพาณิชย์ บัญชีเลขที่ 873 - 203 - 755 - 9

๓. **กองทุนเผยแผ่ธรรม** เพื่อผลิตสื่อวีซีดีธรรมะและ
หนังสือธรรมะ ติดต่อบริจาคได้ที่ พระมหาวิเชียร ชินวิโส โทร.
087-3084387 โดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพฯ สาขา
ถนนสิงหวัฒน์ พิษณุโลก บัญชีเลขที่ 535 - 0 - 22451 - 4

๔. **เพื่อบริจาคค่าน้ำประปา-ไฟฟ้าวัดวังหิน** ติดต่อ
บริจาคได้ที่ วัดวังหิน โทร. 087-3084387 หรือโอนเงิน
เข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพฯ สาขาถนนสิงหวัฒน์ พิษณุโลก
บัญชีเลขที่ 535 - 0 - 274717

โปรดช่วยกันเผยแพร่ธรรม

หากท่านใด คณะใด ประสงค์จะพิมพ์เผยแพร่เป็น
ธรรมบวรณาการ โดยไม่เรียกร้องค่าตอบแทน ก็ให้
กระทำโดยไม่ต้องขออนุญาต โปรดติดต่อที่โรงพิมพ์
โดยตรง แต่หากมีการจำหน่ายขอสงวนสิทธิ์

ท่านที่ได้รับหนังสือนี้แล้ว หากไม่อ่านหรืออ่านแล้ว
แต่ไม่มีความประสงค์จะเก็บไว้ ขอได้โปรดนำไปบริจาค
ให้แก่วัด โรงเรียน โรงพยาบาลหรือมอบให้แก่ผู้สนใจธรรมะ
ท่านก็จะเป็นผู้หนึ่งซึ่งได้บำเพ็ญทานบารมีคือการให้
ธรรมะเป็นทาน อันเป็นทานที่มีอานิสงส์อย่างสูงสุด

ขอความเป็นนามมงคลอันสูงสุดทั้งทางโลกและ
ทางธรรม จงบังเกิดขึ้นแก่ผู้มีส่วนร่วมในหนังสือนี้ทุกท่าน

๐๐๐๐๐๐๐๐ ๐๓๓

๐๑๐๖ ๐๓๓